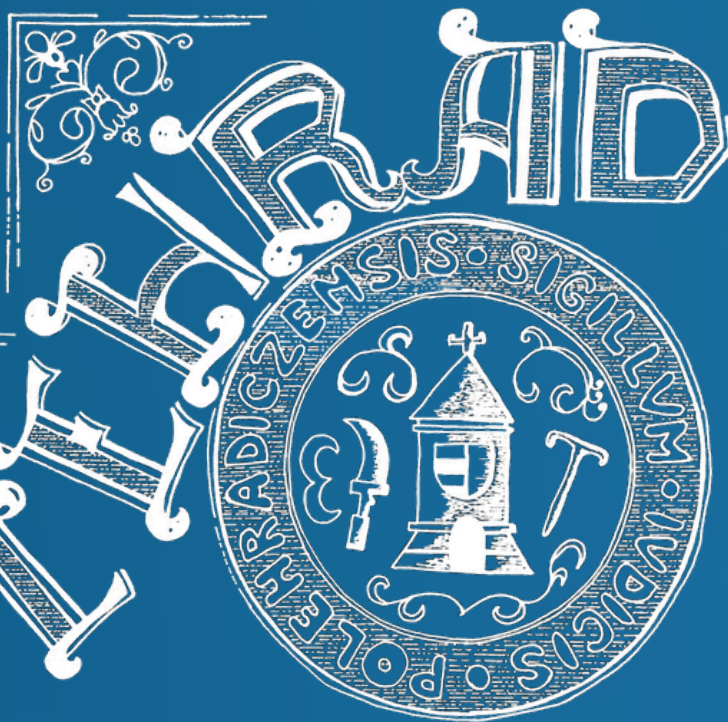

Zpravodaj
občanů Boleradic

Číslo 2.
Červen 2025

Pasování předškoláků

Velikonoční výstava vín

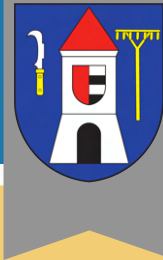

Nordic walking ve vinici

Dětský den

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, milí čtenáři Polehradu,

snad mi odpustíte, když pro jednu opustím vděčná a věčná témata, kterými jsou obvykle počasí, donekonečna omílané poučování o potřebnosti splaškové kanalizace či strašení drahotou budované čistírny odpadních vod. Úvodník tohoto čísla Polehradu tentokrát pro změnu věnuji jednomu stromu.

V centru naší obce totiž roste prázvláštní strom. Troufnu si tipnout, že tento strom znají hlavně děti, které se kolem něho houfně pohybují a lezou po něm. Čistě hypoteticky by pak tento strom mohl být také velkým a možná nedobrovolným znalcem dechovky, neboť roste přímo vedle muzikantské boudy a i kdyby chtěl, tak mu jakožto stromu pevně spojenému se zemí neunikne jediná nota z našich hodů. Rozhodně pak po zavádce nepotřebuje nikde shánět žertovné texty, které si berou na mušku chasu a další témata v obci. Stín jeho větví totiž slouží pěvcům zavádky jako úkryt před žhnoucím sluncem a náš strom si tedy zavádku každý rok vyslechne prakticky jako první z posluchačů. My pak v jeho zájmu můžeme jen doufat, že naši tradiční dechovku a lidové zpěvy nemá vyloženě v neoblíbenosti, tak jako někteří dnešní mladí, a není třeba fanouškem diska.

On ten náš strom sám o sobě zas až tak prázvláštní není, jedná se o javor jasanolistý (*Acer negundo*), docela běžný druh v našich končinách, občas označovaný též jako javorovec jasanolistý (*Negundo aceroides*). To, co na něm je neobvyklé, je vlastně choroba, kterou tato dřevina trpí a díky které se po něm dětem možná tak dobře leze. Náš javor či javorovec je totiž napadený mnohačetným a rozsáhlým stromovým nádorem, který mu dodává podivuhodného vzhledu a který, zdá se, prozatím nijak zvlášť neomezuje jeho životní sílu. Někdo by sice mohl namítnout, že vedle štíhlé, bílé, noblesní a do nebe se tyčící máje působí jeho pokroucený kmen plný boulí jako šeredný shrbený skřet ... ovšem nejsou, mimo jiné, právě kontrasty tím, co činí náš svět zajímavým, barevným a rozmanitým?

Aby pak nebylo spojitostí a narážek spojených s hudbou málo, mohu na závěr potvrdit, že jsme byli již několikrát kontaktováni výrobci hudebních nástrojů s žádostí o pokácení stromu a o prodej jeho dřeva. Není divu, kresba dřeva ze stromů napadených podobnými nádory patří prý mezi ty nejkrásnější a nejvzácnější. Prozatím jsme ale podobným nabídkám nevěnovali mnoho pozornosti. Strom evidentně není úplně zdravý, ale doposud se každé jaro zazelenal a na naší návsi působí jako neobvyklý a svým způsobem krásný prvek. Patří k nám. Dopřejme mu tedy, dokud to půjde, ať užije ještě mnoho hodů, i když si u valčíků a polek nemůže, podobně jako my, podupávat do rytmu.

Milí čtenáři, redakční rada Polehradu a úřad městyse Boleradice přeje Vám všem krásný začátek léta a pohodovou dovolenou, naší chase pak přejeme, ať se hody vydaří!

Antonín Vejvančický, starosta

Obsah

Slovo starosty	3
Zprávy z radnice	4
Stalo se	

- Osvobození Boleradic5
- Jarní výšlapy5
- Rybářské závody6
- Dětský den6

Kultura, postřehy, rozhovory

- Pozvání na Jánské hody7
- Moravská beseda7
- Metlaři na Winemeritage8
- Evangelium podle Piláta8
- Aligators9
- Víno pod rozhlednou9
- Alois Mrštík – 100 let10
- Kynologické Boleradice10
- Boža ovládl celostátní soutěž a získal zlato11
- Kde to je?11
- Drobné památky II12
- Nezastavitelná i ve stovce: „Pořád je na co se těšit“14
- Bedřich Šír17
- Hvězdy v kavárně22
- (Nejen) o lásce23
- V rytmu bubnů a ticha aneb Feliz Semana Santa24
- Hrad Víckov – brána k rodu Pánů z Víckova26
- František Novák: Kost27
- Mobil místo atlasu: Objevujte přírodu novým způsobem28

Zprávy ze školy a školky29

Spolky informují

- OS Nedánov32
- Divadelní spolek33
- Zahrádkáři36
- Vinařský spolek36
- Letorost37
- SDH Boleradice38
- SK Boleradice 193539

Polehrátky 40

Kalendář akcí41

Co je nového?

Výstavba kanalizace a čistírny odpadních vod probíhá momentálně na pěti místech v obci – Pekelná, Vrchní, Tihelňa, Horní konec a na ČOV. U areálu družstva kvůli velké hloubce výkopů (kolem 6 m) dochází k potížím se spodními vodami a stabilitou podloží. Toto řešíme odvodňovacími vrty. Jinak výstavba ČOV i kanalizačních řadů prozatím postupuje bez větších komplikací. Schvalujeme projektové dokumentace kanalizačních přípojek.

Vyhodnotili jsme třetí záměr na prodej stavebních pozemků ve Vorličkách – kupce našly další tři pozemky a zbývá nám prodat poslední parcelu v lokalitě. Prodali jsme poslední byt ve vlastnictví obce v bytovém domě č. p. 325 na návsi za cenu 3 300 052,- Kč.

Samotná výstavba v lokalitě Vorličky se nám z technických důvodů zkomplikovala v dolní části stavby. Dokončení stavby jsme kvůli tomu dodatkem smlouvy posunuli na konec června. Momentálně se dokončuje připojení elektřiny, zprovozněno bylo připojení vodovodu v lokalitě, napojeny na obecní síť byly obě kanalizace.

Pronajali jsme po výpovědi stávajícího nájemce penzion paní Haně Vystoupilové z Boleradic za cenu 8 000,- Kč měsíčně.

Ve spolupráci s projektantem a požárníkem jsme řešili možnost rekolaudace družiny ve škole na mateřskou školu, bohužel jsme došli k závěru, že z mnoha důvodů není změna účelu stavby možná.

Antonín Vejvančícký, starosta

Poplatky

Upozorňujeme na blížící se splatnost poplatků za odpad a domácí mazlíčky. Ty, kteří ještě neuhradili stanovený obnos, žádáme, aby tak učinili nejpozději **do 30. 6. 2025**. Bližší informace o dlužné částce jsou dostupné na webových stránkách městyse nebo po vyžádání přímo na úřadu městyse.

Novinky na webu

Proběhl archeologický průzkum propadliny v lokalitě „Přestavlky“, závěrečnou zprávu můžete najít na webových stránkách městyse.

Boleradice → **Aktuality** → **Zajímavosti** → **Historie**

Osvobození Boleradic

Letos jsme si připomněli po celé republice i v Evropě 80. výročí ukončení 2. sv. války a osvobození naší vlasti od fašismu (1945). Pietní akce probíhaly na mnoha místech, obcích i městech. U nás v Boleradicích to bylo ve středu 16. dubna, v den osvobození.

Obec byla osvobozena 16. 4. 1945, celý katastr Boleradic 17. 4. 1945.

Akce proběhla za účasti žáků naší školy, členů klubu vojenské historie a několika občanů. V proslovu byly připomenuty události osvobozování naší obce den po dni podle záznamů kronikáře Karla Kučery a upřesnění bádání historika a kronikáře Jana Horáka.

Žáci MŠ a ZŠ přednesli básně a drželi s vojáky čestnou stráž, paní ředitelka a pan starosta zmínili nutnost si události našich předků stále připomínat a vážit si, že žijeme v míru. Mír je však křehký, jsou místa, kde se bojuje, ničí se lidské životy a materiální hodnoty.

V bojích o Boleradice padlo na 30 Rudoarmějců (byli pochováni pod kostelem – nyní zde stojí pomník), kteří byli v roce 1946 převezeni na ústřední hřbitov do Hustopečí. Pomník byl vybudován v roce 1945,

kde stojí nápis – Svým osvoboditelům vděční občané.

Po pietním aktu proběhlo branné cvičení žáků, kde si mohli vyzkoušet plížení pod ostnatým drátem, hod granátem na cíl, střelbu ze vzduchovky a přenos raněného. Zajímavá byla i ukázka zbraní, domů si každý odnesl vojenskou knížku. A v podvečer se konala přednáška o odboji na Kloboucku a heydrichiádě v roce 1945.

Mgr. Pavel Kabela

Jarní výšlapy

Nedánovské akce na jaře se nesly v turistickém duchu. Ve slunečnou neděli 27. dubna jsme si udělali výlet do Sobůlek u Kyjova. Doprava byla vlastní, a tak v Sobůlkách na parkovišti bylo dost plno. Vydali jsme se prozkoumat naučnou stezku s názvem Syslíkovo království. Příjemná cesta vede okolím Sobůlek a po trase nabízí dětem různé úkoly. V půlce cesty děti velmi ocenily hřiště – lanovku, dlouhou skluzavku, trampolínu. A rodiče zase příjemné prostory k posezení. Po dostatečně dlouhé pauze na hraní i občerstvení jsme pokračovali v putování. Procházeli jsme například i výběhem s kozami. Děti ke konci nezapomněly vyzkoušet i místní hřiště. Část účastníků pak pokračovala na Bukovanský mlýn.

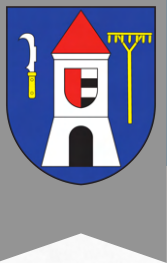

Zde jsme prozkoumali velmi hezké okolí mlýna a vydali se po vlastní ose na cestu k domovu. Počasí nám přálo a úsměvy na rtech všech zúčastněných značily spokojenost s celým výletem.

Počasí na Výšlap za humny jsme si objednali – ani teplo ani zima. Ideální podmínky, abychom prošli

cesty v okolí Boleradic, kterými moc často nechodíme. V sobotu 24. 5. jsme se tak sešli na Nikitěnkově cestě a vydali se směrem do lesa. Děti dostaly na cestu kartičku, do které postupně zaznamenávaly symboly a plnily úkoly. Zpočátku bylo potřeba kromě úkolů zdolat i delší kopec. Pak už byla cesta jarním lesem pohodová a zavedla účastníky až na fotbalové hřiště. Zde děti dostaly nápovědu, jak ze získaných značek vyluštit tajenku. Podařilo se všem, a tak si všechny vyzvedly zaslouženou odměnu. Po cestě nám všem vyhládlo, tak velmi přišel vhod opečený špekáček. Děkujeme všem za účast a těšíme se na příštích akcích v hojnějším počtu.

Občanské sdružení Nedánov

Rybářské závody

Rybářské skupiny v okolních obcích v roce 2025 zaznamenaly pokles zájmu účastníků o tradiční rybářské závody a i v Boleradicích byl tento výkyv patrný – letošních závodů se zúčastnilo 61 příznivců Petrova cechu, přičemž 10 z nich ještě nedosáhlo plnoletosti. Ovšem i přesto (nebo snad právě proto?) se na háčcích soutěžících blýskala jedna ryba za druhou. Celkem bylo uloveno 50 ks ušlechtilých ryb (především kaprů a amurů) a 198 ks bílé ryby (to jsou cejni, plotice, karasi atd.). Největší ušlechtilou rybu dokázal zdolat pan Mařík – bylo to amur o délce 62 cm. Ocenění za něj v nepřítomnosti přebíral Jakub Bubelíny, nadějný vícebojař boleradických soutěží. Na druhém místě skončil pan Bednář, který ulovil 5 ušlechtilých ryb o celkové délce 273 cm. Třetí příčku obsadil Martin Kočí s celkovým počtem 82 ryb.

Komu rybářské štěstí nepřálo, mohl zkusit alespoň vyhrát v tombole, která byla opět náramná díky štědrým sponzorům. Symbolickou „cenu“ si u příležitosti svých kulatých narozenin odnesl jeden ze zakladatelů místního rybářského spolku – pan Jan Komínek. Letošní drobnou novinkou byly makrely napichované na dřevo namísto opékání na roštu, což si pochvalovali především čtyřnozí mazlíčci při následném aportování voňavých klacíků. Jejich

majitelé zase obdivovali um kuchaře, který přes noc dokázal v kotli vykouzlit výbornou gulášovou polévku. Cigáru z udírny spláchno studené pivo, které teklo proudem už od pátečního večera, za což vytrvalcům na obou stranách stranách baru patří náležité uznání. Rybáři srdečně děkují všem účastníkům, organizátorům a sponzorům!

Za rybářský spolek
Martina Novotnáková

Dětský den

Nedělní odpoledne 1. června patřilo samozřejmě dětem, a to opět u boleradického rybníka. Rybáři spustili na vodu svoje čluny

a elektromotory se celé odpoledne nezastavily – vždyť svézt na vodě devadesát malých zájemců není jen tak! Ani koním, kteří ochotně nosily

děti v sedlech, nebyla dlouhá chvíle. Dámy, které koně vodily, mají jistě svůj denní počet kroků splněný minimálně na týden dopředu. Fronta u malování na obličej a drobných šperků neměla konce. Děti měly za úkol zvládnout šest připravených aktivit, za které byly odměněny drobnou hračkou, sladkostmi, ovocem či párkem v rohlíku. Po jejich zdolání si mohly vyzkoušet ještě některou z her, které byly na místě k dispozici, mezi jinými například badminton, kuličky, chytání rybiček, skákání gumy či panáka, petanque a mnohé další. Nakonec se cestou domů zastavily na točenou zmrzlinu, jež v dusném počasí přišla opravdu vhod.

Za rybářský spolek
Martina Novotnáková
foto: M. Vašíčková

Pozvání na Jánské hody 2025

Boleradští stárce, stárky a chasa Vás srdečně zvou na Jánské hody, které se budou konat od pátku 20. 6. do neděle 22. 6. 2025. K tanci a poslechu bude hrát CM Primáš a DH Lácaranka z Kobylí.

Program hodů:

PÁTEK 20. 6.

Stavění máje v 18:00 hod.
CM Primáš ve 20:00 hod.

SOBOTA 21. 6.

Průvod obcí od 1. stárky ve 14:30 hod.
Tradiční Moravská beseda a dětské sólo v 17:00 hod.
Večerní zábava, začátek ve 20:30 hod.
K tanci a poslechu hraje dechová hudba Lácaranka.

NEDĚLE 22. 6.

Požehnání v kostele ve 14:30 hod.
Průvod obcí od kostela k 1. stárkovi
Zavádka v 17:00 hod.
Večerní zábava, začátek ve 20:30 hod.
K tanci a poslechu hraje dechová hudba Lácaranka.

foto: Jaromír Šauer

Stárce a stárky:

Amálie Ježorková a Petr Plevač
Michaela Zoubková a Bohuslav Barek
Rozálie Ježorková a Marek Vintřlák
Aneta Korábová a Patrik Sedláček

Chasa:

Petr Brablík a Adéla Rychlá
Lukáš Barek a Alžběta Stehlíková
Václav Stehlík a Kateřina Čermáková
Gabriel Koráb a Amálie Korábová
Ondřej Málek a Dominika Kňúrová
Viktor Stankoci a Denisa Kleinová
Tadeáš Klimeš a Adéla Vystoupilová
Petr Rozkydal a Kamila Zoubková
Robin Klein a Lucie Klimešová
Patrik Kocmánek a Klára Zimolková
Vojtěch Otřisal a Stela Pelikánová
Jindřich Demela a Julie Stehlíková
Vít Soukup a Alžběta Dufková

Sklepnice:

Barbora Stehlíková
Anička Lindušková
Valerie Málková
Julie Vystoupilová
Aneta Rosívalová
Eliška Tesařová

Moravská beseda

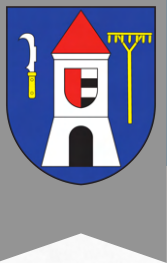
Stala se neodmyslitelnou součástí hodů, ať již v provedení dětských krojovaných tanečníků či stárků a chasy. Rády si ji zatančí i přespolní chasy jako předtančení k plesu či Martinským hodům. Moravská beseda je ovšem tancem, který byl do lidových slavností vnesen poměrně „nedávno“. Jeho vznik se datuje do roku 1892, kdy jej představil v Praze tamní taneční mistr Richard Kaska. Sám své dílo uvedl těmito slovy: „Všeobecná obliba a skvělý úspěch, s jakým se potkalo provozování Moravských národních tanců v Praze (...) přiměl mne, abych se pokusil z pravých těchto lidových skvostů sestavit řadový tanec, jenž zaokrouhlen jsa v celek, rozmnožiti by mohl řadu našich

tanců. Jsa při práci té vázán určitou formou, jakou salonní řadový tanec vyžaduje, nemohl jsem ovšem celých tanců použít, za to však tam, kde se tak státi nemohlo, byl jsem při volbě toho bedliv, abych z nich vybral ony figury, které svojí půvabností a svou charakteristickou formou nejvíce vynikají. Při úpravě huby, těchto tanců národních přihlížel jsem hlavně k tomu, aby doprovázení bylo markantní, neboť jest známo, jak zapamatování vůdčí melodie k naučení se tance napomáhá. (...) Byl bych tomu velmi povděčen, kdyby snaha má potkala se alespoň z části, s takovým úspěchem, jakého docílila „Beseda“, která díky svému uspořádání u nás znárodněla – a to bylo by mi největší odměnou.“

Pro upřesnění dodáváme, že zmíněnou „Besedou“ je myšlena ta

česká, kterou autoři Karel Link a Ferdinand Heller představili v roce 1863. Aby byl výčet úplný, zmíníme ještě existenci besed dalších, například Hanácké a Slezské. Ta moravská má za sebou i oficiální rekord – v Žarošicích poslední květnový týden roku 2025 tančilo besedu celkem 483 krojovaných tanečníků najednou, včetně jedné zástupkyně Boleradic. Několik členů chasy se vypravilo ji tančit i na hanácko-slovácký folklorní festival v Krumvíři – Kraj beze stínu, který se konal v polovině června. Můžeme tedy jen doufat, že nejen beseda, ale i ostatní, lidové tance se budou i nadále těšit oblibě mladých tanečníků.

Redakční rada

Metlaři na Winemeritage

Winemeritage je soutěž pořádaná Vzdělávacím centrem MKM, které si klade za cíl rozšiřovat podrobné znalosti o víně ve vinařských kruzích, ale i mezi ostatní veřejnost. Klání v blendování neboli míchání vín různých odrůd se letos konalo již pošesté a doprovázelo jej další poměřování dovedností, ať už v tipování poměru vín v blendu (výsledné směsi vín) či navrhování grafických podob etiket.

V porotě zasedli přední odborníci z oblasti vinařství. Předsedou poroty byl Frank Smulders, držitel titulu Master of Wine. Dále Klára Kollárová, Kamil Prokeš, Lubomír Dvořáček, Pavel Chrást, Tereza Valihrachová a Josef Licek. Celým večerem soutěžící a přítomné hosty provázela Mike Mazey, australský enolog a autor knihy WineWords.

Vítězem letošního ročníku a autorem nejlepšího cuvée roku 2025 z moravských červených vín se stal tým METLAŘI BOLERADICE

(Ladislav Horák, Petr Vystoupil, Josef Babirád, Martin Polach, Antonín Richtr) (pozn. red. poslední dva jmenovaní jsou přespolní posily z Hluku a Dolního Němčí). Vítězný blend byl namíchán z vín – Frankovka (Vinařství Sing Wine), Cabernet Sauvignon (Vinařství

Dvořáček), Rulandské modré (Mikrosvín Mikulov) a Merlot (Vinselekt Michlovský).

Zdroj: Tisková zpráva Winemeritage 2025, redakčně upraveno.

Redakční rada

Evangelium podle Piláta

Katedrála svatých Petra a Pavla, zvaná Petrov, se na Květnou neděli 13. dubna v 18 hodin stala scénou pro premiéru dramatizace románu Érica-Emmanuela Schmitta *Evangelium podle Piláta*, kterou v režii Zdeňka Černína uvedlo Divadlo Koráb ve spolupráci s Biskupstvím brněnským.

Inscenace, již bude možné vidět ještě v dalších reprízách, si klade za cíl oslovit nejen věřící, ale i nevěřící a hledající – všechny, kdo se zajímají o hlubší otázky lidské existence. Schmittovo pojetí líčí Ježíše nejen jako duchovní postavu, ale především jako člověka s pochybnostmi, strachem i odvahou přijmout svůj osud. Zároveň nabourává tradiční vnímání Pontia Piláta – místo chladného římského úředníka vidí-

me člověka, který po Ježíšově smrti propadá pochybnostem, jež otřásají jeho rozumem i svědomím.

Role Ješuy ha-Nocriho se zhostil Radim Koráb a Pontia Piláta ztvárňuje režisér inscenace Zdeněk Černín, který má s dílem francouzsko-belgického autora Érica-Emmanuela Schmitta bohaté zkušenosti – na českých scénách již uvedl jeho hry *Libertin*, *Enigmatické variace* a *Manželské vraždění*. Pro dokreslení atmosféry inscenace tvůrci vybrali hudbu skladatele Davida Rottera, která podle nich koresponduje s dramatickým a spirituálním rozměrem příběhu. „*Davidova hudba obsahuje starodávné, ale i moderní hudební motivy, u kterých věříme, že vtáhnou diváky do děje a prohloubí emocionální zážitek z inscenace,*“

říká režisér a herec Zdeněk Černín. „*Působivost příběhu o otázkách křesťanské víry a hledání pravdy umocňuje atmosféra katedrály a kostelů obecně – v případě uvedení, která nás čekají v dalších městech,*“ dodává představitel Ješuy Radim Koráb.

Hana Korábová

Aligators

Florbalová sezóna 2024/2025 byla pro naši mládež plná radosti, herního růstu a nezapomenutelných zážitků. Od prvních tréninků až po poslední turnaj bylo krásně vidět, jak velký kus cesty naši hráči ušli – nejen po herní stránce, ale i jako tým.

V letošní sezóně prošlo naším kroužkem přibližně 25 dětí, což nás velmi těší. Zájem byl opravdu velký a už teď víme, že chceme v této aktivitě rozhodně pokračovat i v příštím roce. Je skvělé vidět, kolik dětí má chuť sportovat, učit se nové věci a být součástí týmu.

Během sezóny jsme se zúčastnili několika turnajů, kde si děti mohly vyzkoušet soutěžní atmosféru a poměřit síly s týmy z celého regionu. Nešlo nám však o výsledky, ale především o zábavu, fair play a získávání prvních herních zkušeností. O to víc nás těšilo, když jsme v očích hráčů viděli nadšení po každé povedené akci, vstřeleném gólu nebo dobře ubráněné situaci.

Jsmo hrdí na to, jak se náš tým stmelil, jak si hráči osvojili základní

floorbalové návyky a hlavně, jak se těší na každý další trénink. Tato sezóna byla skvělým základem, na kterém budeme v dalších letech stavět.

Velké poděkování patří rodičům, kteří děti po celou sezónu podporovali a vytvářeli pozitivní atmosféru na všech akcích. Dík si zaslouží i trenérský tým, který dětem

věnoval svůj čas a energii a trpělivě rozvíjel jejich dovednosti v duchu sportovní zábavy.

Děkujeme všem za krásnou sezónu a těšíme se na další společná dobrodružství pod hlavičkou Aligators!

Tomáš Vojtěšek

Víno pod rozhlednou

Kynologická soutěž zmíněná na jiném místě v tomto časopise, která se bude konat **13.–14. září**, bude mít i doprovodný program v podobě osvědčené kombinace, kterou již dobře znají pravidelní návštěvníci vinařských akcí. Reč je o degustačním stánku rodiny Vystoupilovy, který dokáže nabídnout nejen kvalitní vína s fundovaným komentářem, ale také nevšední ochutnávku grilovaných pochutin, pokrmy připravené v tandora peci či v neposlední řadě ukázkou cukrářského umu mladší generace, který se výborně doplňuje s kávou či čajem. Přijďte se přesvědčit na vlastní (chutové) pohárky!

Redační rada

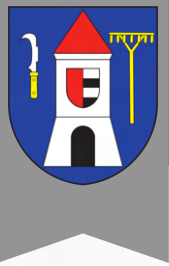

PENZION U VYSTOUPILŮ

Boleradice 376
vchod od pošty

provozovatel: Hana Vystoupilová
tel: 739 028 400
739 028 403

Alois Mrštík – 100 let

Letos jsme si připomenuli 100. výročí úmrtí významné osobnosti české literatury – Aloise Mrštíka. Tento plodný autor, který se zapsal do dějin nejen jako spisovatel, ale i jako dramatik, se narodil 14. října 1861 v Jimramově a zemřel 24. února 1925 v Brně. Jeho dílo, často tvořené ve spolupráci s mladším bratrem Vilémem, je dodnes nedílnou součástí českého kulturního dědictví.

Milou připomínkou tohoto výročí bylo setkání v polovině května v Památníku bratří Mrštíků v Divákách. Na celé nedělní odpoledne byl připraven program, jehož součástí bylo i vystoupení členů našeho divadelního spolku se scénkou z dramatu Maryša. Návštěvníci si pak mohli užít komentovanou prohlídku památníku a dovědět se i zajímavosti, které se běžně neuvádí.

Zvláštní místo v udržování odkazu bratří Mrštíků má i náš Divadelní spolek bratří Mrštíků, který s hrdostí nese jejich jméno. Na scéně divadla se uváděla snad všechna díla této dvojice. Za vzpomínku určitě stojí

Maryša, Rok na vsi a nedávná Pohádka máje.

Jedno z velmi úspěšných a divácky oceňovaných představení bylo drama Maryša. Inscenace má v Boleradicích dlouholetou tradici. Ta úplně první měla podle vzpomínek Františka Otýpky (1891–1975) premiéru už v roce 1910. Maryša byla pak v Boleradicích uvedena ještě několikrát.

V roce 1982 měla premiéru v režii Aleny Chalupové, která se stala klíčovou osobností spolku a výraznou režisérkou celé ochotnické scény. Znovu ji nastudovala se současným souborem ještě v roce 2011.

Režisérka Alena Chalupová se zasloužila také o uvedení monumentálního Roku na vsi, který se stal

jedním z nejvýraznějších úspěchů spolku. Tato inscenace nejenže oslovila diváky svou autenticitou a silným výpovědním poselstvím, ale slavila také obrovský úspěch na národní přehlídce Jiráskův Hronov, kde sklídila uznání odborné kritiky i širokého publika.

Alois Mrštík patřil mezi ty autory, kteří nepsali pro slávu, ale z hluboké potřeby sdělit pravdu o světě, který jej obklopoval. Jeho díla zůstávají nadčasová – nejen kvůli jazykové kráse a dramatickému umu, ale především díky hluboké lidskosti a pochopení pro osudy obyčejných lidí.

Dnes, 100 let po jeho smrti, si připomínáme nejen konec života jednoho člověka, ale i trvalý přínos, který jeho tvorba představuje pro českou kulturu. A právě díky inscenacím, jako jsou ty uváděné v našem divadle, můžeme jeho díla prožívat znovu a znovu – živě, silně a opravdově.

Jiří Janda

Kynologické Boleradice

Prostředí kolem bolearadské rozhledny není známé jen milovníkům turistiky, ale již po několik let také příznivcům lovecké kynologie. Od roku 2016 se zde se železnou pravidelností konají zkoušky a soutěže ohařů. V letošním roce tomu není jinak, také letos zde proběhnou hned tři kynologická klání. To, které však ční nad ostatními, se bude konat ve dnech **13.–14. září**. O tomto víkendu zde proběhne již 78. ročník Memoriálu Františka Vojtěcha, jako soutěž německých krátkosrstých ohařů, o všestranného vítěze ČR 2025. Tuto soutěž pořádá Klub německých krátkosrstých ohařů ČR ve spolupráci s MS Velké Pavlovice a Zeči spol., s.r.o. Boleradice. Tento

memoriál je rozdělen do několika disciplín, které se dále dělí na polní, vodní a lesní práce. A právě v lese na kopci Nedánov probíhají ty lesní disciplíny. Pejsci zde musí ukázat, že přinášejí lišku přes překážku, že umí nahánět zvěř z houštiny nebo dosledovat postřelenou zvěř po pobarvené (kape se vepřová krev) stopě atd. Myslivost jako taková je neodmyslitelně spjata s kynologií, čtyřnozí pomocníci provázejí své pány při lovu již po staletí. V dnešní době se z lovecké kynologie stal, dá se říci především sport, který si oblíbila spousta milovníků loveckých psů, především ohařů. Co je zajímavé, že v dnešní době, je kynologie stále více oblíbenější

u žen, než u mužů. Zástupkyně něžného pohlaví pomalu začínají své protějšky vytlačovat a to velice úspěšně z medailových pozic. Boleradice jsou mezi kynologickou veřejností velice známé, navštívila je za ty roky již spousta lidí z celé republiky. Vždy se jim tady líbilo, obdivují okolní přírodu, vinice, místní vyhlášené divadlo, upravenost a krásu malebné obce, nad kterou se tyčí spolu s rozhlednou, sousoší moravských věrozvěstů. Všechny co mají rádi přírodu, pejsky nebo jen tak ze zvědavosti, co nejsrdečněji zveme v září pod rozhlednu.

Jiří Studýnka

Boža ovládl celostátní soutěž a získal zlato!

Máme radost, a velkou! Náš místní Boža Barek, žák čtvrtého ročníku oboru Mechanik elektrotechnik, totiž vyhrál celostátní soutěž odborných dovedností v oboru elektro – slaboproud. Boža uspěl mezi osmi vítězi krajských kol – tedy mezi těmi nejlepšími z celé ČR. Boža se do finále probíjaval díky úspěchu v krajském kole, které se konalo na střední škole v Nové Pace. O to příjemnější bylo, že samotné finále se konalo na brněnské Purkyňce – tedy na škole, kterou sám studuje. Úkoly ve finále nebyly vůbec lehké. Finalisté museli prokázat jak teoretické znalosti v odborném testu, tak především zručnost u praktických úkolů. V praktické části finalisté sestavovali bezdotykový spínač na principu infračerveného odrazu, který museli zapájet, upravit krabičku a osadit, provést měření a poté zapájet stavebnici s SMD součástkami (to jsou ty mini součástky, které kolikrát nejsou pouhým okem pořádně ani vidět). U takových soutěží hraje velkou roli stres a někdy může i šikovného žáka potrápit a srazit mu zbytečně body. Boža se, ale během soutěže dozvěděl, že byl přijat k dalšímu studiu na VUT v Brně, na Fakultě elektrotechniky a zbytek soutěže už absolvoval s úsměvem na rtech. Finále se konalo 29. dubna na již zmíněné

Purkyňce a Boža si z něj odnesl 1. místo, které bude oceněné zlatou plakétou, která je hlavní cenou prestižní přehlídky České ručičky. České ručičky jsou největší přehlídkou řemesel a řemeslných oborů v České republice. Předání zlaté plakety proběhne na slavnostním galavečeru na Brněnském výstavišti 18. 6., takže pokud večer v televizi zahlédnete povědomou tvář, byl to

opravdu náš Boža. Pro školu je to také velký úspěch, protože Boža navázal na loňské vítězství svého spolužáka a obhájil tak pozici své školy. Je vidět, že mladí lidé rozhodně nejsou ztracená generace. Naopak, když mají chuť a zápal, dokážou velké věci!

Pavel Svoboda

Kde to je?

Poznáte, kde v Boleradicích vznikla tato fotografie?

Správná odpověď z minulého čísla: Břizolitové sgrafito se nachází na domě č. p. 71 a do dvouvrstvé omítky jej vyškrábal v roce 1979 pan Jaroslav Pelikán (fasádník jehož ruce se podílely i na opravách mnohých brněnských památek). Podobná díla, ať už s budovatelskými nebo lidovými motivy lze zahlédnout i v okolí, např. v Terezíně, Bořeticích ale i jinde.

Redakční rada

Drobné památky II

V první části jsme se věnovali křížům v centru obce, nyní se naše pozornost přesune za její hranice – do polí, k lesům a na zapomenuté cesty, kde tyto drobné památky vytrvale čelí času i zapomnění. Nesou v sobě otisk víry, bolesti i naděje a tiše dotvářejí ráz krajiny. Představíme si 1. část křížů, které připomínají, že i v těch nejodlehlejších místech zůstává živá paměť lidských osudů.

Šírův/Soukopův kříž

Lokalita: U cesty na Nedánov, v trati Šěby.

O památce: Historie tohoto dřevěného kříže sahá až do roku 1830, kdy byl vztyčen u místního kostela, jde o nejstarší doložený kříž v obci. Obec tehdy přijala závazek, že v případě poškození zajistí jeho obnovu. V roce 1863 byl kříž stržen silným větrem, avšak díky rozhodnutí konzistoře ze dne 18. května 1863 (č. 1330) byl obratem obnoven a dne 30. června téhož roku znovu slavnostně vysvěcen. Sedmého března 1893 byl vichřicí opět povalen a rozdrčen. Paní hostinská Karolína Hajátková pořídila nový dubový kříž, který byl 17. září 1893 slavnostně posvěcen. Další úpravy proběhly v roce 1929, kdy byl kříž nově natřen a plechový korpus Krista zrestaurován. Na jaře roku 1932 byl kříž Tomášem Soukopem a jeho zetěm Bedřichem Šírem vykopán a přemístěn na Soukopův pozemek v Šebách. Na původním místě byl následně z jejich iniciativy vztyčen nový kamenný kříž. V 70. letech minulého století byl při úpravách terénu kříž povalen a jeho torzo zůstává na místě dodnes. Části plechové sochy Krista se však podařilo zachránit. V roce 2024 nechala rodina pana Oldřicha Vítečka zhotovit přesnou repliku původního kříže, která je umístěna nedaleko terasy, kde stále leží pozůstatky originálu. Nový kříž byl vztyčen 11. října 2024 a dne 1. prosince 2024 jej požehnal P. Vít Fatěna.

Kříž Pod Hradem

Lokalita: Na Buršovkách, v poli u Kuntínovského potoka.

Text na přední straně: Nečitelný nápis ve 13 řádcích končí jménem Josefa „Ostřížka“.

Text na zadní straně: Věnovala věrná manželka Marie Ostřížková z Polehradic 1917.

O památce: Kříž nechala postavit Marie Ostřížková na uctění památky svého manžela Josefa, který padl u Gorice, na Istrii v dnešním Chorvatsku 1. června 1916. Kříž byl za hojné účasti lidu i z okolních obcí posvěcen na svátek Narození P. Marie. Pan farář učil v době strasti a křížů války pohlížet na Golgothu odkud ztiší se každý bol a doufat v Prozřetelnost boží, která dopouští ale neopouští.

Nad římsou se zvedá nízký sloupek, zdobený jemnými reliéfy kalicha a knihy. Celý kříž vrcholí krásně tvarovanou římsou a křížem, na kterém je pečlivě zobrazený Kristus v detailně propracovaných tvarech.

Kříž Padělky

Lokalita: Jižně od obce, v trati Padělky.

Text na přední straně: Chceteli kdo za mnou přijíti, vezmi kříž svůj a následuj mne.

Text na zadní straně: Deska zadní strany nezachovaná.

O památce: Na nízkém stupni stojí čtyřboký, odstupňovaný sokl, zakončený profilovanou římsou, na čelní straně soklu je deska s nápisem. Římsa nese litinový kříž s ukřižovaným Kristem, u jeho paty pak litinové reliéfy Panny Marie a svatého Jana, hledí vzhůru ke kříži. Stavitele či donátory, ani stáří kříže neznáme.

Kříž Vítečků

Lokalita: Nad obcí u silnice ve směru na Horní Bojanovice.

Text na přední straně: Lorenc Witeček ze svogi Manželku Marianu nařídil svim erbum Abi Tento Svati Kříž Postaviti nechali ke cti a chvale Boží. 1856.

Text na zadní straně: Není.

O památce: Tento památkově chráněný kamenný kříž nechal postavit Vavřinec Víteček se svou třetí manželkou Marií na památku tragicky zesnulého syna Františka. Ten byl u blízkého lesa ve svých čtyřiaadvaceti letech údajně zastřelen hajným Kopřivou. Komise hustopečského c. k. okresního soudu dne 13. 7. 1854 konstatovala „rozdrčení“ mozku. Podle jiných zdrojů někdo Františkovi (muzikantovi) na stejném místě rozbil hlavu klarinetem.

Kříž stojí na široké čtvercové základně, z níž vyrůstá sokl s předsazenými boky a elegantními volutovými křídly. Uprostřed se zúžuje do hranolu, na jehož horní části je složitá profilovaná římsa, zdobená maltézským křížem, který symbolizuje víru. Nad římsou se tyčí pravoúhlý pylon, který se směrem vzhůru jemně zužuje. Na čelní ploše pylonu je reliéf kalicha s hostií, nad nímž se nachází vytesaný plod – symbol života a víry. Postava Krista je rustikálně znázorněna, s hlavou nakloněnou vpravo a bederní rouškou, jejíž dynamické záhyby dodávají celkovému dojmu živost. Kříž byl obcí restaurován na jaře roku 1996.

Kříž Střeštíkových

Lokalita: Pod Pasekama, uprostřed oskerušového stromořadí.

Text na přední straně: Kristus neopustil, Kristus neopouští, Kristus neopustí, kdo se ho nespustí.

Text na zadní straně: Ke cti a chvále Boží věnovali manželé Tomáš a Františka Střeštíkovi. L.P. 1911.

O památce: Kříž je umístěn na kamenném podstavci s tvarovanou římsou a vyrytým nápisem. Nad ním jsou písmena „JHS“, tradiční křesťanská zkratka pro jméno Ježíš. Sloupek nad římsou je zdobený symboly kalicha, hroznu a knihy – připomínají svátost oltářní, krev Kristovu a Bibli. Vrchol památky tvoří kříž s detailně zpracovanou postavou ukřižovaného Krista, jehož tělo visí ve tvaru písmene Y. Nad hlavou nese tabulku s nápisem INRI. Na přední straně podstavce je jemně vytesaný reliéf Panny Marie. Zásluhou pana Jana Korába byl kříž v roce 2024 pečlivě restaurován.

Broskviův kříž

Lokalita: Pod Kuntínovem, u cesty K Císařské studánce.

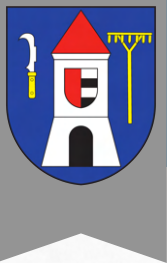
Text na přední straně: Pochválen buď pán Ježíš Kristus.

Text na zadní straně: Manželé Jozef a Františka Broskvia 1869. 2005.

O památce: Kamenný kříž, zdobený zlateným písmem a sochou Krista, byl s největší pravděpodobností postaven z prostředků Mathiase Křížáka, který v závěti odkázal prostředky na jeho výstavbu a údržbu. Manželé Josef a Františka (dcera Mathiase), jejichž jména jsou na kříži uvedena, čelili v prvních letech manželství těžkým ztrátám, když jejich děti v útlém věku zemřely. Kříž mohl být pro ně symbolem naděje, že jejich třetí dcera Petruška, která se narodila po těchto tragédiích, bude uchráněna od osudu svých sourozenců. Vysvěcen byl farářem Clemensem Gottwaldem a v roce 2005 byl restaurován rodinou Procházeků.

Jiří Víteček

Nezastavitelná i ve stovce: „Pořád je na co se těšit“

Paní Josefa Petrášová letos v červnu slaví neuvěřitelné sté narozeniny, a přesto zůstává plná energie a chuti do života. Je živoucí kronikou české historie – narodila se za První republiky, prošla temným obdobím Protektorátu, zažila roky komunismu i sametovou revoluci a dnes s nadhledem sleduje dění ve svobodné České republice. Kromě bohatých životních zkušeností ji obklopuje velká rodina – je pyšnou babičkou osmi vnoučat, čtrnácti pravnoučat a sedmi praprawnoučat. A nezůstává jen u vzpomínek. Dodnes pravidelně čte noviny, sleduje politické debaty v televizi a ovládá i mobilní telefon. Co je ale na paní Petrášové snad nejvíc inspirující? Její neochvějný optimismus a chuť dávat si cíle. I ve stovce má jasno: „Pořád je na co se těšit“.

K příležitosti jejího výjimečného jubilea jsme paní Petrášovou požádali, aby se s námi podělila o své vzpomínky a pohled na život.

Mohla byste zavzpomínat, kde a kdy jste se narodila a jaké bylo vaše rodinné zázemí? Měla jste sourozence?

Narodila jsem se přímo tady, v tomto domečku, kde stále žiju, 18. června 1925. Dva sourozence jsem měla, o 5 let starší sestru a o 3 roky staršího bratra.

Jaké jsou vaše nejstarší vzpomínky na Boleradice a jak byste popsala své dětství?

Moje maminka byla vdova, pořád pracovala na polu u sedláka. Tatínek umřel, když mi byly 3 roky. Jako děcko já jsem lítala po ulici, po známých. Já jsem to dětství prolítala mezi lidmi. Nejvíc mě volala paní řídící, dala mně rohlík a čokoládu, to bylo! Často jsme chodili taky k Šířům, měli 2 dcery a měli obchod, byli to velcí sedláci, a taky měli přístřešek s houpačkou a tam jsme jako děcka chodili. A pan Šír nám dal 20 halířů, tak jsme si koupili buď hrozen cukrový nebo nějaký cukroví. A paní Šírová poručila služce, aby nám ukrojila a namazala chleba. Až sestra chodila do školy, tak si domů nosila časopis Černoušek, kdo ví kde to splasila, zamkla se, lehla do postele a čtla. A já lítala po venku, tam kde je teď rybník, ten tam nebýval, tam býval fotbal, tak jsme chodili i tam.

Navštěvovala jste tehdy školu přímo v Boleradicích?

Do školy jsem chodila tady, v Boleradicích. Pak jsem se chtěla stát holičkou, ale maminka povídala „Jsi nejmladší, budeš doma.“ Dostala jsem po tatínkovi půlku domka v pozůstalosti. Kvůli tomu jsem musela být doma. Pamatuju si, že jsme měli ve škole nějakou slavnost a tam jsme zpívali Masarykovi, prezidentovi.

Jaké jsou Vaše vzpomínky na období Protektorátu? Měli tehdy mladí lidé vůbec možnost se nějak bavit?

Když byla okupace, tak jsme chodili na Paseky, tam dělali zákopy, tak jsme se chodili na ně dívat.

Zábavy byly nekde ve stodoly za okupace. Jednou chtěli udělat u nás, na mlatě a já jsem o tem nevěděla a došla jsem dom a maminka mně nadávali! (smích) Došlo sem kluků a že vystěhujou sekačku na trávu pro krávu a že to nachystajou a že tam bude taneční zábava. Maminka byla dost vostrá a tak jim nadali a pak jsem to od kluků dostala já! (smích). S kamarádkou jsme chodily do okolních dědin na zábavu, do Klobouk taky a tam právě mě chcel jeden a maminka mně nadávali „Ně žádnýho cizího“ a naráz z Morkůvek to vyhrál a to se maminka nezlobila (smích). On byl vystudovanej

Paní Petrášová (vlevo) s kamarádkou Eliškou, 40. léta.

a takovej lidskej, žádný gauner. Dva roky jsme spolek chodili.

Jak vzpomínáte na závěr války a osvobození Boleradic?

Když šla fronta, šli jsme nad vinohrady a tam bylo vidět daleko, to střelení, ta válka. Strýc Machač říkal, udělejte si bunkr v lese, tak jsme dělali bunkr u lesa ve Vorlíčkách – my, Machači, Stehlíci a Novotní. Stehlíci si tam dovedli i krávy! Potom došel starosta a povídal „Tady nemůžete byt, právě oni do lesů střílejí!“ Tak jsme všechno spakovali, měli jsme tam duchny a všechno možný a šli jsme. V příkopě už byli Němci. Včil jsme chtěli k Machačům, jenže ti už měli plno a tak jsme šli k Čermákům. Ti měli takový chabavý sklep, 4 jsme tam byli, 2 sestry, já a maminka. Jéžíšmane! Začali střílet a to vám tak praskaly ty zdě! Bylo slyšet jak to

puká. Tak jsme šli k Střeštíkům. Ti měli krásné sklep a hluboké do břehu, ale tam jsme jít nemohly, tam byla rodička. Vedle měli druhé sklep, mělké a tak jsme šli tam a tam byli samo chlapi a včil my 4 ženský a tam jsme se usadili. Chlapi nadávali, to bylo slyšet a ráno ve 4 hodiny takové rány z věže zrovna k nám, na Paseky, a chlapi ty dveře nohama a silou drželi a tak jsme to přechkali. Ten kdo strílel, to byl Němec ale odsud, nějaký Zemánek a on slyšel jak ti chlapi nadávali, tak šel na tu věž a strílel.

Já jsem pak byla tak zachlazená a ze mne šla už jenom krev a stařeček co tam byl uměl rusky, on byl v té první válce a tak uměl rusky, tak šel za tím ruským velitelem a řekl mu, co mi je. On došel se sklinkou vřelé vody, dal mi léky a stařečkovi řekl „Zamkněte dveře, sem nikdo nesmí.“ Tak týden jsem ležela a pak jsem se z toho dostala.

Potom byly nálety, Rusi sem lítali, a chytl mě slepák, tak jsem musela na operaci do Brna. Byla jsem právě po operaci a byl nálet zrovna na nemocnici. A všeci museli do krytu a já po operaci jsem ležela a jen sestřička tam byla se mnou. Bomby nás těsně minuly.

Potem jsem ještě se švagrovou jeli na Slovácko, z Brumovic vlakem. A když jsme jeli druhý den domů, vlakem, tak jsme zastavili a museli jsme do krytu, že letí Rusi. Tak jsme byli v krytě a potom nás pustili a dojeli jsme před Hodonín a znova. Tam jsme čekali hodinu a až nás pustili, tak bomby začaly padat! Přimo v tem sem byla a kósek ode mě spadl chlap, černé jak spadla bomba! My jsme se schovávaly pod schodama a pak došel zřízenec a říkal „Tady nemůžete být, kdyby spadla bomba, tak vás to zasype!“ a tak nás převedl přes koleje do lesíka a pak na silnic.

Kdy jste se vdávala a kdy se vám narodily děti?

Vdávala jsem se v roce 1946 v našem kostele, ale brala jsem si evangelika a tak to trvalo skoro rok. Muselo to jít do Říma a čekali jsme na povolení. Po svatbě jsme bydleli v tady v domě s maminkou.

První dcera, Bohunka, se na rodila v roce 1946. Do roka jsme měli kluka, představ te si! Takoví jsme byli blbí (smích). A třetí syn se narodil za 4 roky.

Jaké byly vaše záliby a koníčky?

Měla jsem ráda šití a pletení. Sestra ta né, ale já jo.

Jaký je Váš recept na dlouhé a šťastné manželství?

Moje manželství bylo pěkné, hlavní je nehádat se. Mít klid, domluvit se klidně.

Jakou práci jste v životě dělala a jak na ni vzpomínáte?

Byla jsem doma dlóho. Manžel byl na vojně a já jsem byla sama s dvěma děckama, to bylo hrozný. Když došel z vojny, tak šel na okres, jako zootechnik. A já byla doma s dětma, stavěli jsme a já sháněla materiál. Potom ten okres rušili, za několik roků a začal Svit v Hrušovanech, boty. Tak šel do toho Svit, tam dělal

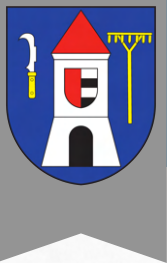
Svatební fotografie.

vedoucího na dílně a já jsem potom tam šla taky. Tam jezdil autobus, přímá linka odtud. Mně se to tam líbilo, 9 roků a 4 měsíce jsem tam byla. Předtím jsem ještě jezdila do Paprčkárný do Pavlovic, tam jsem byla brigádník. Tam se jezdilo přes Hustopeče, ještě nebyla cesta jak dnes.

V tech Hrušovanech, tam byly výpary z toho acetonu a bůh ví čeho a mně to vadilo. Dostala jsem vodu na játra. Já jsem chodila na inhalace a do ví na co všechno a potom jsem byla na krčním u doktorky a ta mně povídala „Já k Vám budu mluvit jako žena k ženě, vstaňte doma.“ Já jsem měla všechno zanícený a ona si myslela, že to nevydržím. Tady byl doktor, no ále nic moc. On pak odjel na měsíc pryč a měsíc ho zaskakoval Luska z Hustopeč. No a já jsem tam došla, aby mně napsal léky a on se na mě podíval a povídal „To už není k ničemu, to je jak do rakve,“ a poslal mě domů a léky mně nenapsal. Já jsem došla dom a tolik jsem plakala. Pak jsem se dostala do Brna k doktoru „Muzičkovi“, on byl Rus. Já sem nemohla ani do autobusu, do vlaku. Došla jsem k temu doktorovi a on povídal „Dívej se na mě, něco řekni a běž k temu zrcadlu a něco promluv.“ Napsal léky a říkal „Za 10 dní sem dojedeš.“ Užívala jsem to co mě dal, léky, čaje, karlovarskou sůl a kdo ví co, a za těch 10 dní jsem tam došla byla jsem už jak laň a on povídal „Tak už máme vyhraný.“ Dva roky jsem pak k němu jezdila, tam byla vždycky fronta, z ulice až do 2. patra, kde on býval, taková dlouhá fronta.

Které období za těch 100 let pro vás bylo nejtěžší a které naopak nejradostnější?

Nejtěžší to bylo za války a když jsem se vdala, tak už to bylo dobrý. Byly peníze, manžel se o všechno staral

a maminka pomohli. Když byly děcka, to bylo nélejší, sestra dojela s jejíma děckama a tak to bylo dobrý. Nejlepší roky byly, když tady udělali to hřiště. Nó to jsme měli kam it a to bylo! A do lesa na huby, jé... My jsme tam měli pole mezi lesem a tak to bylo fajn.

Čtete noviny a sledujete televizi?

Pořád, tak do těch jedenácti hodin večer, ale ve dne ne. Nejvíce na Šlágr a politické debaty, dyž se hádajou a hokej když se bijou (smích). Novinu čtu, Blesk, Rytmus života... Hlavně drby, to mám ráda.

Kde ráda trávíte svůj čas na procházkách a setkání s lidmi?

Ráda zastavím ty co chodí na hřiště, povykládám si s mladýma, s děckama. Občas se projdu tady kolem, někdy dojdou aji k Andělíčku, ale tam nikiho nepotkám. Chodím navrch Na hroby, za hřiště, k Nikitěnkovi a tady jak to stavijó (Vorličky – pozn redakce), tak to jsem celé prošla a prohlídla kolem dokola. Když to začali stavět, tak jsem byla zvědavá, kde všady to zaberó, to jsem to celý prošla durch a teď kdyžtak vylezu na tu silnic a dál ne, nechcu jim tam zavazet.

Kde se vám v Boleradicích nejvíce líbí?

Nó, tady. Tady u lesa. Na Paseky jsem chodila, no jéje, když byly třešně. A víte co se mně líbilo? Chodit na šípky a prodávat je, to bylo!

Když jste chodívali na Paseky, pamatujete si zbytky hradu? Prý tam ještě za První republiky byly kameny a zbytky zdí.

No jéje! Vždyť jsme po tem lezli! Schovávali jsme se tam, jak děcka. Od tat bylo pěkně vidět na obec.

Je něco co vám dnes v dnešní době chybí?

Kéž by se ty roky vrátily, ráda bych je prožila.

Byla jste někdy v zahraničí? Cestovala jste?

Né, to né. Nebyly peníze. Ale já jsem byla 15krát v lázních. Néračí na Slovensko do Nimnice a Korytnice, jé to bylo v lese pěkně na kopcu. Tam byli fakt ti doktoři a sestřičky takové upřímní a ochotní, tam se nám to líbilo nejlip. Pokaždé s manželem jsem byla. A v Karlových Varech jsme byli a tam se nám nelíbilo. Manžel byl tak votrávenej (smích), měl jít na cvičení a nikdo tam nebyl a pak ho sprdla doktorka, že nebyl na cvičení, že nemá potvrzení. A jídlo to bylo... tam jsme už nechceli. V Mariankách a Luhačovicích, tam bylo taky dobře.

Co byste vzkázala dnešním mladým lidem?

Ať užívajou! Ale enom aby nekóřili, ježišmane.

Jaký je Váš recept na dlouhý a spokojený život?

Užívat! Nehádat se, nerozčilovat se a všechno brat v klidu a šetřit se. Fakt. Všecko hodit za hlavu. Manžel říkával „Ty seš tak klidná.“ Já se vodjakživa ráda směju. Občas štamprličku... (smích).

Paní Petrášová, za celou redakční radu Vám přejeme do dalších let hlavně pevné zdraví, mnoho radosti a ať Vás neopouští energie ani chuť plánovat nové cíle. Ať je každý den pro Vás plný krásných okamžiků a důvodů k úsměvu. Všechno nejlepší k Vaším stým narozeninám!

Ptali se:
Jiří Víteček a Dana Veselá

Paní Petrášová, červen 2025.

Věděli jste, že...

Časopis Černoušek

V tiráži časopisu se píše: „Obrázkový katolický měsíčník pro dívky, k šíření lásky k našim ubohým černým bratrům a sestrám.“ Dětem se snažil přiblížit život v Africe a křesťanské misijní dílo.

MUDr. Nikolaj Muzyčuk

Emigrant z Ruska. Jako lékař se zabýval také léčivými rostlinami, z nichž podle vlastní receptury připravoval dodnes prodávané a oblíbené čaje.

Paprčkárna

Paprčkárna ve Velkých Pavlovicích byly Jihomoravské drůbežářské závody, původně cukrovar (do roku 1948).

Bedřich Šír

V dějinách městyse Boleradice, dříve obce Polehradice, bohužel najdeme jen málo osobností trvalého a výrazného nadregionálního významu. I v naší historii však vyčnívají jedinci a osobnosti, kteří se svým konáním do dějin obce výrazně zapsali, věnovali se jejímu rozvoji a mnohé pro ni vykonali. Mezi tyto osobnosti se v Boleradicích bezpochyby počítá podnikatel, majitel nemovitostí, národní buditel a mecenáš, kulturní a společenský organizátor a starosta, pan Bedřich Šír.

Bedřich Šír se narodil 31. srpna 1868 ve Velkých Pavlovicích. Podobně jako on, ani jeden z jeho rodičů nepocházel přímo z Boleradic. Jeho matka, paní Karolina či Karla, rozená Kurková, v Polehradicích známá zejména jako Karolina Hajátková, pocházela z Trhových Svin a otec, Matěj Šír, syn řezníka a později hostinský v Polehradicích, byl původem z Velkých Pavlovic. Bedřich byl Matějův jediný syn.

O Bedřichově matce jsme publikovali rozsáhlý článek v Polehradu

Maličký Bedřich Šír s rodinou.

Cyrilská jednota, r. 1895, Bedřich Šír v tmavém obleku a klobouku s knírem, sedící dole vpravo vedle faráře Filipa Toufara.

č. 3/2021. Jak jsme tehdy napsali, byla to pozoruhodná žena a podnikatelka, hostinská a poštmistrová, cestovatelka, majitelka realit a osobnost v Polehradicích veřejně činná v mnoha směrech. Byla to pravděpodobně právě ona, kdo dal mladému Bedřichovi základ pro jeho pozdější rozsáhlé aktivity, neboť Bedřichův otec Matěj v listopadu 1877 zemřel. Matka se v roce 1879 znovu provdala, ale ani jejímu druhému sňatku nebylo dopřáno dlouhé štěstí a trvání, neboť již v roce 1885 umírá také její druhý manžel, Josef Hajátko, původem z Budče.

O mládí Bedřicha Šíra v dochovaných materiálech není příliš známo, ovšem o jeho angažovanosti ve věcech veřejných již od mladých let svědčí například fotografie členů Cyrilské jednoty z roku 1895, kde je mladý Šír zachycen na čestném místě, hned vedle faráře Filipa Toufara. Cyrilská jednota byla původně pěveckým sborem, ovšem její aktivity se postupně rozšířily na pořádání výletů do okolí, společenských a tzv. deklamačních večerů, což byl sled hudebních a pěveckých vystoupení doprovázených jednoduchými scénkami. Tato vystoupení se

obvykle odehrávala právě v hostinských místnostech paní Hajátkové a předznamenávala vznik stálé ochotnické divadelní scény v Boleradicích. V roce 1897 je Bedřich Šír zmíněn v jednatelské zprávě Cyrilské jednoty jako jeden z dárců finančních prostředků na vybudování jeviště pro potřeby ochotníků. Jeho tehdejší profese či povolání bylo poštmistrovství, jako poštovní expedient je zmíněn i coby svědek při jedné polehradské svatbě v roce 1899.

Abychom čtenáři dokreslili atmosféru poslední dekády 19. století, je dlužno dodat, že Polehradice tehdy představovaly byt regionální, tak poměrně významné kulturní a společenské středisko. Zábav a společenských akcí u nás se pravidelně zúčastňovali nejen vrcholní představitelé českého života z tehdy okresního města Hustopeče a dalších okolních obcí, ale také umělci jako bratři Mrštíkovi a v době své přítomnosti na Moravě též malíř Alfons Mucha. Zázemí pro tyto společenské programy poskytoval často hostinec Šírovy matky a lze směle předpokládat, že jich býval účasten také Bedřich.

Šířův organizační talent při pořádání kulturních spolků a také široký záběr jeho aktivit pak dokládá též pořádání hromadných zájezdů, tzv. „Divadelních vlaků“, kterým se věnoval na konci 19. stol. Samotná tato aktivita by vydala na samostatný článek či studii. V únoru roku 1897 Šír opakovane inzeruje v deníku Moravská orlice a vyzývá širokou veřejnost moravského venkova k návštěvě Národního divadla v Brně. Jeho spoluorganizátory byli učitel a spisovatel z Polehradic František Novák a hustopečský redaktor Filip Kuber. První vlak vezl obecnstvo na představení Prodané nevěsty dne 21. února 1897 a zájezd sklídl grandiózní úspěch. Řečeno s Moravskou orlicí několik dní poté: „Nedělní divadelní vlak z Hustopečska atd. byl včasto pravdě podnikem úplně zdařilým, a pp. pořadatelé Jeho zasluhují od naší společnosti brněnské nejlepších dikův. Účastníkův vlaku bylo na dvě stě, švarných děv, statných hochů a vážných mužů.“ Po představení se osazenstvo divadelního zájezdu přesunulo do Sokolovny v Besedním domě, kde při další zábavě vyhrávala kapela Rundova, vedle ní pak vystoupila Cyrilská jednota z Polehradic řízená farářem Toufarem. „Předseda družstva Národního divadla, zemský poslanec p. dr. Otakar baron Pražák vřelým způsobem naše hosty oslovil, poděkoval jim upřímně

Křesťan se hlásí na fo p. Bedřich Šír, spisovatel navrhuje následující resoluci:
Čestné občanstvo shromážděné na veřejné schůzi lidu 24. října v hostinci p. Harky, Hajátkové v Polehradcích, vyaleschmuvší pojednání fo. nčitele dyřila Hladkého souhlasí úplně s vývody jeho a uzná se jednolitě na následujícím:
1. aby v obci Polehradcích zřízen byl potravní spolek jako zápasné společenstvo s obecním.
2. Do pořádkujícího výboru at' jsou zvoleni následující pánové: Dp. Filip Toufar
dyřil Hladký Bedřich Šír

Rezoluce B. Šíra k založení potravního spolku byla přijata jednomyslně.

za návštěvu Národního divadla a připil hlavním aranžérům vlaku pp. red. Kubrovi z Hustopeče a poštmistru B. Šírovi z Polehradic.“

Úspěch prvního divadelního vlaku Šíra inspiroval k opakování vlakového zájezdu do Brna v únoru 1899. „Bližší odpovědi k dotazům jakož i listky do divadla lze ve vlaku obdržeti od hlavního pořadatele, p. B. Šíra, starosty obce Polehradic“, píšou Lidové noviny 22 ledna 1899. Další článek publikovaný stejným deníkem pak popisuje samotný zájezd za účasti mnoha osobností z širokého okolí Kloboucka a Hustopečska do „našeho stánku národního“ (Národního divadla v Brně), na představení Radúz a Mahulena. Vážnost celého tohoto podniku dokládá, že výpravu vedenou pořadatelem a radními z Polehradic za účasti krojovaných děvčat tehdy pomohl organizovat sám tehdejší ředitel Národního divadla František Lacina. U vlaku pak výpravu přivítal „za Družstvo Národního divadla: pan František Mareš, řídící ústavů Vesničných a pan Karel Kettner a řídící.“ Jak uvádí Moravská orlice: „S vlakem tímto přijeli do Brna také spisovatelé bratři Mrštíkovi.“ Účastníků bylo opět kolem dvou set, po divadelním představení byl uspořádán

v Sokolovně Besedního domu přátelský večer za účasti říšského a zemského poslance barona Pražáka. O rok později, v r. 1900, se pak v Brně konala „velká slavnost“ ve prospěch národního divadla, opět za účasti naší Cyrilské jednoty vedené p. Toufarem a další veřejnosti z Polehradic.

Spolu s Toufarem a učitelem Cyrilem Metodějem Hladkým Bedřich Šír v říjnu roku 1897 v hostinci své matky spoluzakládá potravní spolek „Blahobyť“ (později přejmenovaný na „Vzájemnost“), jehož posláním bylo na základě pravidelných vkladů svépomocí zajišťovat dostatek levných potravin a spotřebního zboží pro své členy i další obyvatele obce. Spolek rovněž organizoval osvětové přednášky na různá témata, které se znovu konaly, kde jinde než, v hostinci u paní Hajátkové. Na ustavující schůzi spolku je jmenován zapisovatelem právě Bedřich Šír. Už o rok dříve, přesněji 17. února 1896, pak se stejnými pány, Toufarem a Hladkým, Šír pomáhá založit hasičský sbor v Polehradcích, opět jako zapisovatel. Šír se na vlastní kůži o potřebnosti hasičské jednotky přesvědčil roku 1906, kdy mu vyhořel stoh v trati Padělky.

Ceské Národní divadlo v Brně

Ředitelství Pavla Švandy sl. ze Semčie

V neděli 21. února 1897.

95. hra v předpi

Prodaná nevěsta.

Komická zpěvohra ve 3 jednáních od Bedřicha Smetany. Text od K. Sabiny. Opera diriguje kapelník p. Bohumír. Tomáš. Tance uspořádala pí. Janovská. Řízení má pan Josef Kysela.

O S O B Y:

Krušina, sedlák	p. Barian.
Ludmila, jeho žena	sl. Maxantova.
Mařenka, jejich dcera	sl. Volnerova.
Mícha, statkář	p. Vodička.
Háta, jeho žena	sl. Jankova.
Vašek, její krevní syn	p. Bohuslav.
Jeník, její nevlátní syn	p. Jelinek.
Kecal, dohazovač	p. Vašíček.
Principál komediantů	p. Šípek.
Esmeralda	sl. Grosova.
Komediant	p. Snopek.

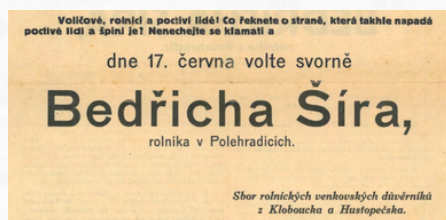
Komedianti. Muzikanti, prodáváci o pouti, vesnický lid obého pohlaví děti.

Začátek o 7. hod. Konec o 1/10. hod.

Právě toto představení opery Prodaná nevěsta navštívili a shlédli polehradští v r. 1897.

Jak již bylo zmíněno, v roce 1899 se Bedřich Šír stal v Polehradicích starostou a tuto funkci vykonával až do roku 1906, kdy úřad předal Janu Otýpkovi. Jeho tehdejší roční plat byl 60 K. Za jeho starostování se v obci realizovala výstavba silnice na Morčůvky s nákladem více než 11.000 K, včetně nákladů na výkup pozemků. Dále se postavila obecní kancelář, chlěvy a kůlna u budovy fary, obecní váha, zeď kolem kostela a byly dlážděny některé ulice. V sobotu 7. prosince 1901 Šír jako starosta promluvil u fary ke shromáždění polehradských při připomínce smutné události – úmrtí faráře Filipa Toufara, kdy zdůraznil jeho zásluhy o obec a „rozvoj a vzdělání občanstva“.

Volební leták z r. 1913 vyzývající k volbě B. Šíra.

V roce 1905 Šír spoluzaložil v Polehradicích včelařský spolek. Tento v počátcích čítal 16 členů a Šír byl jeho předsedou. Brzy poté podnikl Bedřich Šír první pokus zapojit se také do vysoké politiky. Na podzim roku 1906 kandidoval do Moravského zemského sněmu, za kurii venkovských obcí, český obvod Hustopeče, Klobouky u Brna, Mikulov. Jako kandidát Agrární strany se ovšem poslancem nestal, poměrně výrazně ztratil (1228 hlasů proti 264) s klerikálem Josefem Krčkou, starostou blízkých Rakvic a kandidátem Katolické strany národní na Moravě.

Poměrně dobrý vhled do pracovních záležitostí a starostí Bedřicha Šíra přináší volební leták a v něm obsažená plamenná obhajoba kandidáta Šíra v dalších volbách do Moravského zemského sněmu, tentokrát v roce 1913. Šír se tehdy stal terčem údajné pomlouvačné kampaně vedené páterem Vidlákem.

Reklama v Moravské orlici ze srpna 1907.

O skutečnosti, že Šír nebyl osobností bezvýhradně uznávanou a oblíbenou svědčí fakt, že pod obviněními proti Šírovi publikovanými v časopise „Den“ byli tehdy údajně podepsáni i někteří občané polehradští. Už se nám asi nepodaří dopátrat, zda a do jaké míry byla kritika Bedřicha Šíra oprávněná, lze však říci, že v té době se jednalo o člověka velmi dobře situovaného a veřejně aktivního na mnoha frontách, což může znamenat a obvykle také znamená, že ne všichni jsou vám příznivě nakloněni. Kritika, kterou Šír ve volebním letáku svědomitě adresoval a pokoušel se ji vyvracet, směřovala nejen ke špatnému hospodaření, dluhům a investicím polehradské radnice, ale kupodivu také k ryze soukromým záležitostem Bedřicha Šíra, k jeho nakládání s vlastním majetkem či ke

skutečnosti, že Šír rád a hodně cestoval.

Bohužel i volby do Moravského zemského sněmu roku 1913 v barvách agrárníků Šír prohrál, znovu s Krčkou, ačkoliv tentokrát již mnohem menším rozdílem (1 473 hlasů ve prospěch Krčky, 699 hlasů pro Šíra).

Již v roce 1901 je Bedřich Šír zmíněn jako svědek na další svatbě v Polehradicích jako majitel realit. V Hustopečích nakrátko koupil hotel Austria (později Německý dům, ještě později přezdívaný „Spolák“).

Jednalo se o budovu, která po dlouhou dobu patřila rodině našeho prvního prezidenta Tomáše Garrigue Masaryka. V roce 1896 Masarykův bratr Ludvík odprodal celou budovu

Hotel Deutsches Haus (dříve Austria) v Hustopečích ve 20. letech 20. stol.

Šířův hostinec v místě dnešního divadla.

A. Koschatzkému, který zde zřídil hotel Austria. Hotel později koupil Šír a dle vlastního pozdějšího vyjádření jej plánoval převést tamní české menšině vedené už zmíněným Filipem Kuberm, redaktorem, čelným představitelem hustopečských Čechů a švagrem Alfonse Muchy. Kuber ovšem v té době onemocněl, spolu s ním chřadly také aktivity českého veřejného života v Hustopečích a z transakce tedy sešlo. Kronika Sboru dobrovolných hasičů v Horních Bojanovicích zmiňuje, že dne 26. února 1908 v hotelu Austria vystoupili bojanovičtí ochotníci – hasiči na pozvání s B. Šíra s představením „Trestanci na Špilberku aneb Revírník Anton“. Představení sklidilo velký úspěch a účastnil se jej dokonce sám okresní hejtman, rytíř Petr z Ehrenfeldu, pozdější guvernér Užhorodu na Podkarpatské Rusi. Ve stejném roce ovšem Šír hotel prodal hustopečskému Německému střeleckému spolku (Deutscher Schützenverein). Objekt se později stal sídlem dalších německých spolků a centrem německého společenského života. Právě to pravděpodobně vedlo k další kritice Bedřicha Šíra v českém prostředí, neboť mezi českým a německým etnikem v Hustopečích v té době panovaly nesmírné národnostní třenice. Sám Šír ovšem zmiňuje, kterak „(...) byl ‚láskou‘ Němců odměňován

za *odprodej hotelu Austria*“ při koupi a stavbě své kruhové cihelny v Hustopečích.

V Hustopečích totiž též Šír vlastnil kruhovou cihelnu, kterou pronajímал. Kruhová se jí říkalo proto, že vypalování v ní probíhalo do kruhu v několika samostatných komorách rozmístěných po obvodě kruhu či oválu. Byl to běžný způsob pálení cihel na poč. 20. stol. Právě naproti budovy cihelny utrpěla Šírova matka Karolina na konci roku 1911 smrtelné zranění při pádu jejího kočáru z náspu, poté co se koně polekali parních pluhů jedoucích po okresní silnici.

V Polehradicích pak kromě hostince na místě dnešního divadla (č. p. 113) Šírovi už kolem roku 1910 patřil dům č. p. 58 pod kostelem, ovšem v těch dobách ho pronajímал jako dům se dvěma byty. V jednom z nich bydlí i Josefa Potáčková, místní porodní bába, která v následujících letech pomohla na svět více než stovce polehradských.

Ať už byl Bedřich Šír označován za poštmistra, majitele realit či hostinského, z dochovaných materiálů vyplývá, že on sám se v první řadě pokládal za rolníka. Svědčí o tom ostatně i politická angažovanost v Agrární straně. V květnu 1909 zmiňují Slovanské listy vydávané v Hustopečích Filipem Kuberm, že Šír získal třetí cenu na výstavě ječmene v Berlíně.

Opakovaný neúspěch ve volbách Bedřicha Šíra neodradil od pokračování ve veřejných aktivitách v Polehradicích. V roce 1919 spoluzakládá Sokol o počtu 70 bratrů a sester a stává se jeho prvním předsedou. Dále mimo jiné pokračoval v provozování hostinské živnosti v Polehradicích, hostinec až ve dvacátých letech prodal Družstvu lidového domu. K němu byla později přistavěna Orlovna a dnes je v budově provozováno divadlo.

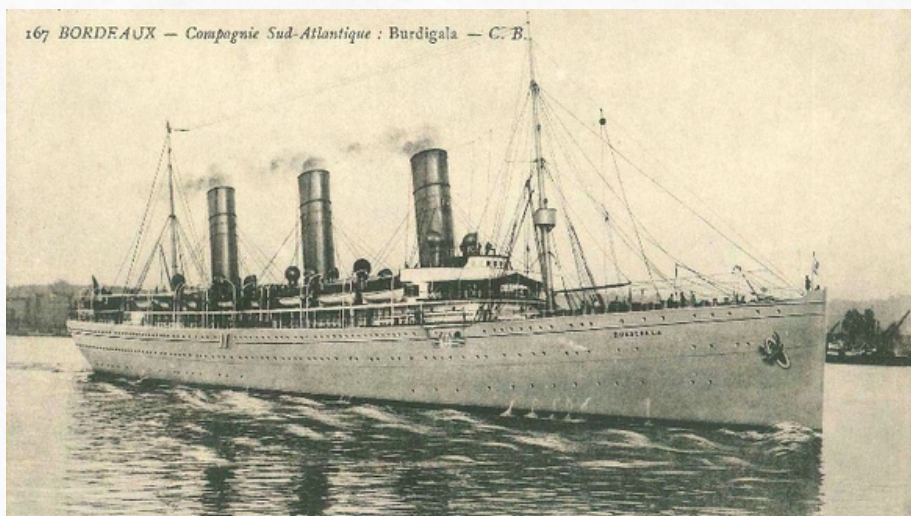
Bedřich Šír (vlevo) na výletě s manželí Šemorovými, pravděpodobně 20. léta 20. stol.

Jak jsme už uvedli, Bedřich Šír rád cestoval. Tuto zálibu též jistě podědil po svojí matce, která byla účastnicí první české pouti do Lurd roku 1903 a v roce 1905 si prohlížela pyramidy v Egyptě. Ve volebním letáku z r. 1913 sám Šír zmiňuje, že jeho „... čistý příjem roční činí 3.000 K, takže jedna osoba si z toho také nějaký ten výlet dopřátí může“. Dochovaný rukopis cestovního deníku ze začátku 20. stol. je pak nejenom zachycením zastávek a cílů na jeho cestách, ale také vzácným vhledem do jeho způsobu myšlení a vyjadřování a svědectvím o jeho pozorovatelském talentu. První zaznamenaná cesta do Dánska roku 1906 barvitě popisuje cestu přes Čechy a Německo, Pirnu, Berlín a Hamburg, kde zejména přístav na Bedřicha zapůsobil ohromujícím dojmem.

Dále si všímá dánských měst Ribe a zejména Esbjergu, kde vychvaluje tamní kuchyni a pohostinnost. Během cest se Šír a jeho výprava věnují studiu a pozorování tamního zemědělství a družstevnictví, soustředí se na chovatelství a porážku vepřů a hovězího dobytka. Cesta pokračuje dál do Odense a nakonec také do hlavního města Dánska, Kodaně, kde mezi jiným Bedřich vychvaluje výbornou městskou kanalizaci. Cesta zpět vedla přes Roskilde a přes moře do německého Rostocku. V Berlíně ještě výpravu čekala návštěva hospodářské výstavy, které se autor ve svém popisu též podrobně věnuje. Dále též zmiňuje, že jeden ze starších členů výpravy se v Berlíně ztratil, zapomněl jméno hotelu a do Prahy docestoval po vlastní ose ještě před ostatními cestovateli.

Další zápis popisuje cestu do Rakouska, a mezi dalšími Bedřich popisuje výlet do Trhových Svin v Jižních Čechách, rodiště jeho matky, kde se setkal také s příbuznými. V roce 1919 Šír navštívil Slovensko, včetně Vysokých Tater. S lítostí zmiňuje také plánovanou

Mezi jinými obdivoval Bedřich v hamburském přístavu zaoceánskou loď Kaiser Friedrich.

cestu do Francie roku 1914, která se nakonec neuskutečnila z důvodu vypuknutí světové války.

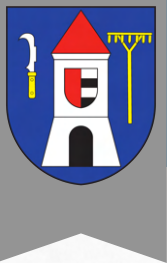
Roku 1916 popisuje Šír své válečné zapojení nejdříve ve Vídni, odkud pak putoval do Polska, přes Osvětim do Krakova a dál na Ukrajinu. Zde v Radživilově byl přidělen jako pomocník do kuchyně a vedlo se mu dle vlastních slov dobře. Dále popisuje vojenské operace kolem Lvova a Krystynopolu (dnes ukrajinský Šeptycky) a další frontové zážitky. Posléze byl, už jako téměř padesátiletý, převelen do Vídně, kde

přečkal zbytek války jako člen nádražní stráže. V roce 1920 Šír barvitě popisuje další cestu na Slovensko, a to je poslední záznam v deníku.

Pokud jde o rodinný život Bedřicha Šíra, oženil se poměrně pozdě. Dne 14. srpna 1922 si v Brně „na dómě“ (tedy v katedrále sv. Petra a Pavla) bere Rosálii Soukopovou z Boleradic. Jemu je téměř 54 let, nevěstě Rosálii 28 let. Přes pokročilý Bedřichův věk spolu měli čtyři dcery – Boženu (nar. 1923), Karolínu (nar. 1925), Zdenku (nar. 1927) a Marii (nar. 1929).

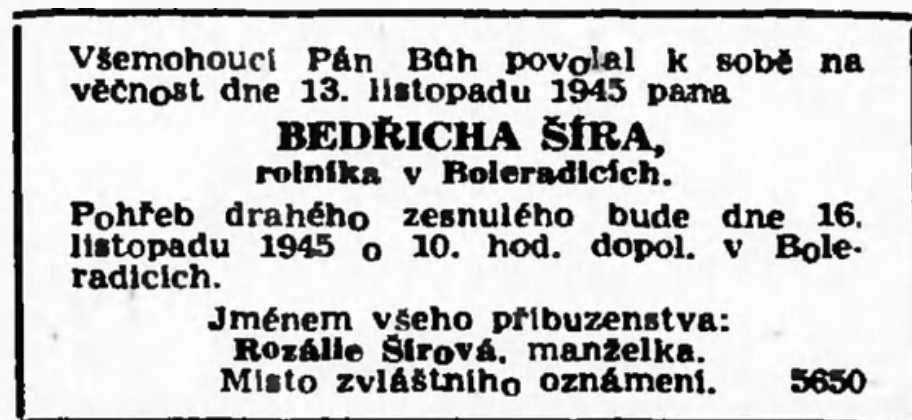

Bedřich Šír s manželkou a dcerami Marií (na klíně matky) a Karolínou (vpravo), úplně vlevo je sestra Rosálie Šírová, 30. léta 20. stol.

Mezi různými záznamy a zmínkami v dobovém tisku lze v průběhu konce 19. století a prvních dekád 20. století nalézt různé doklady Šírovy bohaté donátorské činnosti a hluboké zaujetí pro českou věc. V nedatovaném proslovu na téma českého školství prohlašuje: „(...) jedná se o záchranu českých dětí českému národu. Jsme národ početně slabý a ztrácíme-li ročně jen několik jedinců v moři němectva, ztrácíme mnoho! Nechceme počestit Němců dobře jsouce pamětlivi slov básníka Jana Kolára: „Kdo v pouta otroky jímá, sám jest otrok!“

V roce 1904 je v novinách znovu zmíněn jako jeden z dárců prostředků na vybudování českého Národního divadla v Brně. V roce 1907 pak škola v Polehradicích jmenovitě děkuje v novinovém článku mezi jinými Bedřichu Šírovi za peněžní dar na zakoupení „učebných“ pomůcek. Sympatické je, že poděkování směřuje i ke stolní společnosti karbanické, která nějakou tu korunu z výhry v kartách též věnovala škole. V obhajobě ve volebním letáku z r. 1913 pak popisuje, kterak sám zavřel svůj obchod, aby nezvyšoval konkurenci potravnímu spolku, který založil s Toufarem a Hladkým a kterému již tak konkurovaly tři obchody židovské. Dříve, o Martinových hodech roku 1899, pak došlo v hostinci paní Hajátkové ke sbírce, kterou pořádal starosta Bedřich Šír ve prospěch rodin zastřelených Čechů ve Vsetíně a Holešově. Jednalo se o nešťastné události, kdy při potlačování protiněmeckých

a antisemitských výtržností ve zmíněných městech bylo C.K. četnictvem a armádou zabito několik protestujících křesťanských Čechů.

V pozdějších 20. a 30. letech 20. století jsou už dochované záznamy o veřejných aktivitách Bedřicha a Šíry. Je možné, že jej zaměstnávala péče o početnou rodinu a jelikož se v té době jednalo už o staršího pána, je též pravděpodobné, že svoje aktivity poněkud utlumil a redukoval. V záznamu ve farní kronice z r. 1929 je zmíněno, že „obětavostí p. Josefa Otýpky a p. Šíry“ byl nařazen velký kříž a plechový Corpus stojící u kostela. Šírov tchán Tomáš Soukop posléze tento velký dřevěný kříž v r. 1932 přemístil do trati Šejby a na jeho místě u kostela nechal vztyčit kříž nový, žulový, který zde stojí dodnes.

Jak nám pak sděluje smuteční oznámení jeho manželky Rozálie Šírové

ve Svobodných novinách z podzimu roku 1945, Bedřich Šír zemřel krátce po konci druhé světové války, 13. listopadu 1945. Po sobě v Boleradicích zchoval nejen četné potomstvo, ale také dědictví v podobě mnoha veřejných aktivit, u jejichž zrodu stál, které obci ve své době pomohly v rozvoji a modernizaci jak kulturní a společenské, tak materiální, a z nichž některé existují dodnes.

Při své práci jsem čerpal výhradně z doložitelných materiálů, novinových zpráv a článků a vlastních zápisů Bedřicha Šíry. Všechna uvedená data jsou doložitelná z početných zdrojů. Za poskytnutí informací z rodinného archivu děkuji zdvořile paní Evě Kaňové, za další informace a pomoc pak děkuji dr. Nezhodové z Městského muzea Hustopeče a v neposlední řadě také panu Petru Mrkvovi za mnohé užitečné poznámky.

Antonín Vejvančický

Hvězdy v Kavárně

Kavárna u Palánů měla opět co slavit. Do sbírky se přidala již čtvrtá hvězda sládků, ocenění pivovaru za kvalitní péči o pivo i způsob jeho servírování. Slavnostní předání proběhlo v polovině května a ochutnat bylo možné nejen výborně načeponané pivo, ale také hamburgery a další speciality od pekařství Křížák. Gratulujeme a přejeme mnoho dalších úspěchů i do budoucna!

Redakční rada

(Nejen) o lásce

... ale i o smrti. O mrtvých jistě nejen v dobrém, ale snad i s nadhledem, neboť naši dávní i nedávní předkové jistě pochopí, že i černá barva je hezká, pokud je černá. A že i humor dokáže být hezký černý. A že na zesnulé myslíme i po stovce let, vážně i nevážně.

Tenhle příběh je pravda, ať visím, jestli vám budu lhát. Říká se, že láska je nemocná čarodějnice. Nebo tak nějak. Jedině tak se 9. listopadu 1920 mohlo stát to, co se stalo. A stala se veliká tragédie, když nedaleko H., v městečku B. se zamilovaný Jan S. (*1889) vydal za svou milou Rosinou S. (*1893). Tedy on si myslel, bláha, že je to jeho milá, a tak si představoval idylické chvíle, jaké by spolu mohli prožívat, třeba když z nedalekého návrší N., mezi vinohrady, shlížejí na rodné městečko B.

Ty, lásko

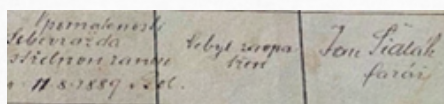
*Ty, lásko, pozdravena buď,
buď věčná, skutečností jsi-li.
A jsi-li snem, jen neprobud'
mé oči, i když den je bílý.
Člověk je šťasten, třeba šílí,
ty, lásko, pozdravena buď!*

Podobné, či stejné myšlenky napadly druhdy i Jaroslava S. (*1901), tehdy netušícího, že jeho verše jednou budou napsány nejen ve sbírce podobných veršů, ale i jinde, v městečku B., od místa nešťastné události nepříliš vzdáleném, na skromném památníčku.

Jan H. (*1936) na něm trošinku odhaluje, co je „*Láska, ta věčná hvězda milenců, nekonečná cesta zamilovaných. Kolik jim přináší štěstí, blaha, opojení, ale také bolu, trápení, neštěstí i tragédií. Avšak kdo nebyl zamilovaný?*“

Ještě do nedávna nejedna láska, zejména z náboženských či majetkových důvodů a nechtěného těhotenství, ale také ze žárlivosti a odmítnutí, končila tragédií. Jako třeba ta, která se odehrála nedaleko tohoto místa.“, to když se stalo, že Jan řešil odmítnutí své vysněné milé Rosiny ranou z pušky, protože neopětovala horoucí jeho lásku. V domnění, že mrtva jest, obrátil hlaveň své pušky proti sobě. Tragédie byla dokonána – tedy smrtí odmítaného,

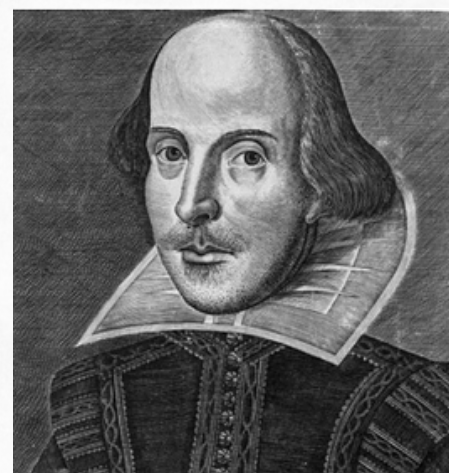
posléze sic nezaopatřeného, ale na té správné straně hřbitovní zdi, s prosbou „*Pane Ježíši Kriste, buď mu milostivý*“ v malém rúvku pochovaného. A že bolesti nikdy málo, tak i doživotním pomatením Bertiny S. (*1884), starší sestry nemilující a odmítající, ona v blízkosti této události, neunesla tíhu okamžiku, již stala se náhodným svědkem. Ta, na níž mládenec Jan vystřelil, jistě třesoucí se rukou, když minul, se dožila dlouhého věku v požehnaném, o několik let později uzavřeném manželství, se starším již místním majitelem realit Bedřichem Š.

(*1868). Na našem památníčku Ilona B. (*1928) radí

Milencům

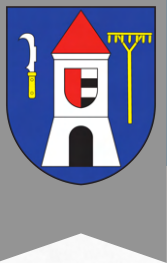
*Chraňte si své jasné nebe
s klenotnicí zlatých hvězd,
je to kruté lásku ztratit
a již nikdy nenalézt
kousek štěstí, radost, smích,
nesmět se již nikdy vrátit
cestou v lukách zrosených ...*

leč pozdě a marně, neboť po všem je po všem. Dál, spolu s Lenkou F. (*1954) jistě ten příběh znáte, dál jej prožíváte, přý se tomu říká láska.

I William S. (*1564) by nám jistě na tragickém příběhu mladých milenců Romea M. a Julie C. dokázal mnohé. Že láska kvete v každém věku, neboť Julči nebylo ani čtrnáct, že ani stará láska, natož pak mladá láska nerezaví, takže Julča (asi) nebyla zrzka, a že platí, co napsáno bylo úvodu, totiž že láska je nemocná čarodějnice. A nikdy jinak.

Že tenhle příběh je (skoro) pravda, se zaručuje tučňák Michal T. (*1947) spolu s designerkou Umělou I. (*2025) a příběhu tohoto spáchatelem Petrem M. (*1952).

V rytmu bubnů a ticha aneb Feliz Semana Santa

Letošní velikonoční svátky jsem s rodinou strávil na jihu Španělska, v Andalusii kousek od města Vélez-Málaga. Byla to příležitost poznat nejen pobřeží Costa de Sol (Slunečné pobřeží), ale částečně i život a zvyky tohoto opravdu zajímavého koutu Španělska. Pobývali jsme na statku našich španělských přátel zvaného Campo. Majitelé se zabývají pěstováním subtropického ovoce, zejména manga, avokáda a dračího ovoce. Do místa našeho pobytu jsme se dostali poměrně snadno. Letos v polovině března začala létat do Málagy, správného střediska celé Andalusie, pravidelná letecká linka z Brna-Tuřan. No a z letiště do Vélez-Málaga je to pouhých čtyřicet kilometrů autem.

Co bylo našim největším zážitkem? Zcela jistě pozvání na páteční procesí farních bratrstev městem. Nejprve mi, ale dovolte několik základních informací o celém Svatém týdnu. Semana Santa trvá osm dní, jak je popisuje nejčtenější kniha světa. Od Květné neděle Domingo de Ramos, tedy dne, kdy Ježíš přišel do Jeruzaléma, až do neděle Domingo de Resurrección, kdy došlo k zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Každý den Velikonoc prochází městem procesí, která nesou takzvané tronos neboli trůny či oltáře. Většinou jsou trůny dva. Na prvním je znázorněn Ježíš a na druhém Panna Maria. Pokaždé v jiném výjevu podle daného dne Semana Santa. Nesení trůnu je považováno za velkou čest a určitou formu pokání. Nosiči, známí jako costaleros nebo hombres de trono, nesou váhu celé konstrukce na ramenou po dobu několika hodin během procesí, která mohou trvat až do pozdních nočních hodin. Každý nosič tak nese průměrně 20 až 25 kg, přičemž celková váha je rozložena mezi všechny nosiče. Nosiči musí být muži stejné výšky, ale bylo mezi nimi i několik žen. V celém procesí kráčí jednotlivé farnosti, tedy příslušníci

kostelů zvaných bratrstva (španělsky hermandad – bratrstvo). Jsou rozlišené barvou oblečení a barvou kápě. Ta značí pokoru a pokání. Dřív tak byli inkvizicí označeni hříšníci, které farnost přijala zpět mezi sebe. Procesí jsou doprovázena hudbou, zpěvem a často i specifickými rituály, které dodávají celé události hluboký duchovní a kulturní význam.

Pro někoho jsou Velikonoce o barveních vajíčcích, velikonočním beránkovi, koledách a pomlázce, ale pro mnoho lidí mají ještě význam poněkud vyšší – vzdávají úctu něčemu, co přesahuje naše pozemské bytí. Věřící si připomínají ukřižování Krista a jeho obět. Jsou země, kde je důraz kladen především na tu duchovní část. Ve Španělsku, zejména na jihu v Andalusii, kde je obyvatelstvo silně věřící a kde vliv katolické církve je velmi citelný a viditelný, se prožívání Velikonoc účastní opravdu většina obyvatel města a okolí. Na náhodného turistu působí prostředí a nálada ve Vélez-Málaga opravdu silně. Ulice jsou čisté a uklizené, domy ozdobené, kostely otevřené návštěvníkům a připravené k uspořádání nejvýznamnějších svátků v roce.

Příprav a samotných průvodů se aktivně účastní tisíce dobrovolníků. Samo město má 85 tisíc obyvatel a je rozděleno na pět farností. To znamená, že bratrstev je pět a také skupin nesoucích trůny je stejný počet.

Před odletem jsem se pokusil najít si informace a shlédnout několik videí, abych věděl „do čeho jdu“. Věřte, že to bylo marné a snad i zbytečné. Skutečnost předčila veškerá očekávání a neznalého turistu doslova ohromí už jen okamžik, kdy se z bran kostela na nosítkách vynoří první trůn. Současně se na prostranství před kostelem rozezní tóny pochodu, který hraje kapela čítající až sto muzikantů. V bráně se objevují v jednotných kápích první nosiči trůnu, který je stále ještě v kostele. Hlava mi to nebere: celá konstrukce oltáře včetně nosítek váží podle velikosti prý až tři tuny a na délku měří několik desítek metrů. Nosičů je více jak sto osmdesát a další pomocníci dávají pozor a určují směr či řídí zastávky na oddych. Už se objevuje trůn se sochou ukřižovaného Krista, lidé kolem sklání hlavy a křížují se, vzdávají úctu Kristu či Panně Marii. Atmosféra celého výjevu je

Kapely bratrstev čítají až 100 hudebníků.

nepopsatelná a tím i neprenositelná. Prostranství před kostelem zaplňuje vůně kadidla. Vše je dokonalé a bezchybné, sousoší na oltáři se důstojně vznáší a pohupuje na ramenou nosičů. Neskutečná synchronizace kroků všech, jakoby tančících fantaskní valčíků, vytváří dojem, že se děje něco velmi důležitého. V čele kráčí představitelé bratrstva, ženy a dívky v černém s růženci v rukou symbolizující jeruzalémské ženy, postavy starších dětí v kápích jako hříšníci, za nimi nosiči s trůnem a celou tuto skupinu uzavírá kapela s desítkami muzikantů. Prochází důstojně celým městem, náměstími, úzkými uličkami kudy se až nepochopitelně proplétají. Vyzdobené balkony a okna domů jsou plné přihlížejících a doslova mají vše na dosah ruky.

Přecházíme na náměstí, kousek za kostelem San Juan Bautista uprostřed města, kudy prochází všech pět skupin procesí. Máme velké štěstí. Můžeme stát hned na okraji cesty a máme tak procházející doslova na dosah ruky. Je to fascinující podívaná. Diváků stále přibývá. Po chvíli je náměstí zaplněné a stejně tak všechny ulice, kudy je procesí naplánováno. Snad celé město přišlo shlédnout tento spektakl. Procesí začala přesně v šest hodin, kdy slunce ještě ozařovalo náměstí. Postupně se vystřídaly další a další bratrstva jednotlivých farností. Díváme se do vážných tváří mužů nesoucích na nosítkách trůny, sledujeme nazdobené sousoší, pozorujeme celé dění kolem průvodu, vnímáme hudební doprovod a štiplavou vůni kadidla. To co vidíme je působivé a významné, ovšem v následujících chvílích jsme znovu a ještě více ohromeni. Je už po desáté hodině a právě začíná jakési „finále“. Ještě před posledním přicházejícím trůnem nastupuje vojenská jednotka v uniformách i s vlastní vojenskou kapelou a jejich bubny, píšťaly a trubky ohlašují rytmus slavnostního

Jeruzalémské ženy.

pochodu. Po chvilce začnou za pochodu vojáci zpívat písně a náboženské chóry připomínající obětování Krista. Se zbraněmi a nástroji předvádí akrobatické prvky, staví se do pozoru a vzdávají pocty procházejícímu procesí s trůnem. Jsme doslova přikováni na místě a i když španělsky nerozumíme, tak vše vnímáme doslova každým coulem a máme pocit vznešené události. Emoce jsou vyšponovány na maximum. Vojáci nejenže předvedou umělecký zážitek na vrcholné úrovni, ale dodají celé události i punc jakéhosi spojení světského s církevním, úcty

Jeden z trůnů v procesí.

k armádě a vojenskému řemeslu hluboce do historie. Přihlížející, zjevně čekající až na tyto chvíle, je odměňují potleskem. Celá procesí pak končí vynášením skleněné rakve se sochou Krista z kostela San Juan Bautista a připojující se opět do průvodu.

Pokud máte zájem prožít něco podobného, což vřele doporučuji, neváhejte si naplánovat dovolenou v Málaze nebo někde v Andalusii na Velikonoce. Tyto oslavy jsou ve všech větších městech ve Španělsku a přitahují poutníky z celého světa. Slibuji vám opravdu velký zážitek a budete mít na co vzpomínat. V příštím roce vám pak popřeji Feliz Semana Santa, šťastné Velikonoce.

Jiří Janda

PS: Na YouTube najdete spoustu videí z letošního Semana Santa snad ze všech měst Andalusie. Tady jsou některá z nich právě z Vélez-Málaga:

<https://youtu.be/OfsUs2d49S4>
asi hodinové video z pátečních průvodů Viernes Santo.

<https://youtu.be/mmmqjbVDIKNM>
souhrnné video z celého týdne.

Hrad Víckov – brána k rodu Pánů z Víckova

Pokračujeme dalším dílem seriálu o výletních místech vztahujících se k působení rodu pánů z Víckova. Po Prusinovicích, Čejkovicích a hradu Lukov navštívíme opět místo, které je doslova branou k historii tohoto moravského šlechtického rodu. Je to hrad Víckov, podle kterého nosili tito moravští vladykové svůj predikát. Hrad najdeme na kopci nad říčkou Bobrůvkou, která protéká zalesněným romantickým údolím západně od Tišnova. Jeho zříceniny jsou dodnes tichým svědkem vyprávějícím příběhy o středověkých majitelích, vášnivých politických intrikách a proměnlivé dynamice feudálních vztahů. Díky zachovalým hradebním pozůstatkům a charakteristickému umístění nad krajinou si hrad zachoval své romantické kouzlo, které přitahuje milovníky historie i přírody.

Raná historie hradu

Předpokládá se, že hrad Víckov byl postaven v první třetině 14. století. První písemná zmínka pochází z roku 1340, kdy se jako majitel uvádí v zemských deskách Bernard z Víckova. V následujících letech se sídlo panství zmiňovalo i u dalších představitelů – Archleba a Bohuslava. Tyto rané záznamy odhalují počátky zakladatelské činnosti rodu pánů z Víckova, který hradem stvrdil své postavení v regionu. Původní majetkové vztahy byly rovněž spjaty se starším panstvím, neboť získání majetku ze zaniklého hradu Bukova, pravděpodobně díky dědické linii, hrálo v utváření nového centrálního sídla rodu klíčovou roli. Rod pánů z Víckova se v první polovině 14. století stal významným hráčem na moravské feudální scéně. Jejich vliv se projevoval hlavně v účasti na regionálních politických a vojenských událostech. V dobách, kdy se mocenské poměry rychle měnily, došlo k několika převratným změnám – po počátečních

Torzo opevnění hradu Víckov.

generacích, kdy hrad spravovali rodinní patroni, se už v roce 1365 dostal do rukou markraběte Jana Jindřicha Lucemburského. Takové převody vlastnictví odrážely nejen rodinné osudy, ale také širší trendy úpadku některých rodů a nástupu nových, vlivnějších šlechticů, jako byli pozdější Pernštejnové. Král Ladislav Pohrobek v roce 1454 dokonce daroval již opuštěný hrad Janovi z Pernštejna, čímž byl hrad Víckov zapojen do ještě širšího příběhu moravské šlechty a politické historie.

Architektonické rysy a postupný úpadek

Z původní pevnostní dispozice hradu dodnes dochovává impozantní hradební zdivo, které vypráví o promyšlené stavbě a obranných prvcích – hrad byl vybaven nepravidelným polygonálním půdorysem, dvojdielnou dispozicí a pečlivě vybudovanými bránovými částmi. Avšak s příchodem nové éry

a změnou válečných taktik ztratily středověké hrady svou strategickou hodnotu. Postupně opouštěný a zanedbaný byl již v první polovině 15. století, což vedlo k jeho postupnému rozpadu a vznikajícím romantickým ruinám, jež dnes dokážou inspirovat nejen historiky, ale i návštěvníky hledající klid a atmosféru minulosti.

I přes svůj osud pustého hradu si Víckov uchovává svou historickou a kulturní hodnotu. Ruiny jsou dnes chráněnou památkou a představují neocenitelný zdroj poznání o středověké architektuře a životě šlechty na Moravě. Pro návštěvníky z okolí i z daleka je hrad především místem inspirace, kde se člověk může v tichu zastavit, nasát atmosféru dávných bojů a snů, a zároveň ocenit krásu přírodní scenérie nad údolím říčky Bobrůvky a okolních lesů.

Pro vás, kteří hledáte námět na výlet s poznáváním historie, přírody i trochou zábavy, bude výlet do okolí zříceniny hradu Víckov skvělou

volbou. Výchozím místem je vesnice z Tišnovského nádraží. Půjďte po červené turistické značce, která prochází údolím klidné říčky Bobrůvky. Stezka vás povede po pohodlné polní cestě i zpevněné silnici a téměř na konci vás potká trocha dobrodružství: vyhrnete si kalhoty, zujete boty a přebrodíte chladivý říční proud. Jak už to s hrady bývá, poslední úsek docela pohodlné cesty vede stoupáním na kopec, na kterém najdete samotnou zříceninu. Doražíte-li k ní, vydejte se na menší procházku mezi zachovalými zbytky hradních zdí a věží. V areálu najdete i informační tabuli popisující jeho historii a souvislosti spjaté s rodem Pánů z Víckova. Po prohlídce hradu si pak dopřejte chvíli odpočinku dole u říčky, kde šum vody a zpěv ptáků

Romantické údolí říčky Bobrůvky.

vytvoří ideální kulisu pro relaxační okamžiky. Pokud se vydáte stejnou cestou zpět do Skryjí, můžete navštívit ještě penzion Šafránkuv mlýn, kde je i restaurace a občerstvení.

Jestliže jste přijeli z Tišnova autobusem a budete-li mít po prohlídce zříceniny ještě dostatek sil na delší túru (asi 9 km), můžete

pokračovat dále do Říkonína odkud jede vlak přes Tišnov do Brna. Cestou nemůžete minout impozantní Říkonínský viadukt. Trať v těchto místech vede po vysokém náspu, pokračuje přes viadukt nad údolím a ještě se navíc širokým obloukem stáčí téměř do protisměru. Právě v těchto místech se odehrála jedna z nejtragičtějších nehod vlakové historie na území Česka. Na jednom z pilířů viaduktu najdete pietní místo věnované tragickému železničnímu neštěstí z roku 1970, kdy zde našlo svou smrt 30 polských turistů a jedna Češka.

Krásné cestování a příjemné objevování historie vám přeje

Jiří Janda

František Novák: Kost

Črta ze Slovácka

Společnost byla na svatbě, veselé svatbě.

Hudba hrála dva dny a noci a třetí den zastal všecky již poněkud unavené.

- To spraví maďarský gulášem! hlásil rozmarný družba.

- Hospodáři, ten mladý baran na to padne!

- Bars dva! ščůřil se otec nevěstin.

- Jen sa ponáhli, ať dlúho nečekáme!

- A udělaj ho aj s erdeplama!

- No bať, a za hodinu bude ve sklepě!

Muzika zahrála marš a chlapi šli do sklepa za ves...

Na víno!

Vínečko osvěžilo a za chvíli se ozýval sklep písničkami.

V malé chvíli pak na to nesl družba s čeledínem ohromný kastrol pečlivě zakrytý dřevěnou misou, z něhož libá vůně dráždila nos.

S radostným jásotem postavil se dole ve sklepě na přivalený prázdný sud

a na rychle uspořádaných sedadlech sesedla společnost k jídlu.

Dvě věci se přihodily:

Dohasla svíčka – a druhé nebylo!

A zapomněli doma vidličky!

- Nic nedělá!

- Budeme jísti potmě!

- A namáčet si chleba -.

- A brát maso rukama! --

Rozhodli se a vykonali.

Kastrol s gulášem byl vymeten v malé chvíli, a ukázalo se, že u dna leží veliká kost.

Nasycení a zotavení různým výrobkem družbovým byli všichni.

A tu popchne na oznámený nález kosti soused Bárta souseda Juru:

> Ná, a do kosti sa ti nechce?

- Šak už sem ju jednu uchytil. A nic na ni nebylo – proto ju hodím zpátky a reku sobě:

> Ošid' sa zasěj nekdo iný s prázdnú kostú! He, he, he! <

- I strela tvoju matěru! Já to také tak udělal, směje se jiný.

- Do hroma, já taky! přiznává se

následující. Div sem si na ňú křeňák nevylomil, a proto si povídám:

„Zkus zasěj někdo jiný ukúsnút!“

Svatebčané se válí smíchy v šeru

sklepa, až tu na zacinkání na

sklenici, v nastalém utišení,

prohlašuje výbor Voříšek.

- Slavní páni svatebčani, já byl tedy

nejšťastnější. Já ju uchytnul ještě

obrůstlu masem! Maso sním a

chystám se kost hodit na zem,

když – tu máš! Sklouzne mi ona do

kastrola zpět. Je tam – je tam!

povídám si. Šak on ju někdo vyloví

a zahodí. Jak ale vidět, obešla na

každého a zůstala. Proto... Tříkrát

sláva jednou na zdar! Zapijme to!

Deset sklenic břinklo o sebe –

a v novém smíchu pijatika

pokračovala.

Zábavná příloha Moravské Orlice k čís.
199 ze dne 30. srpna 1913.

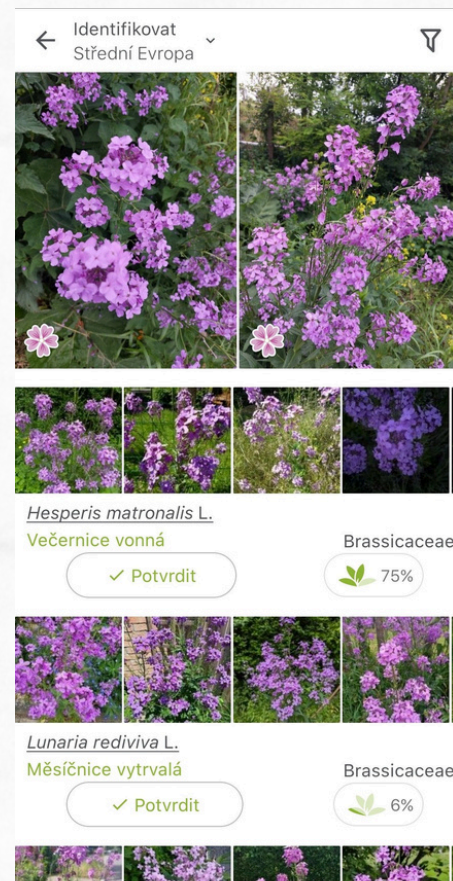
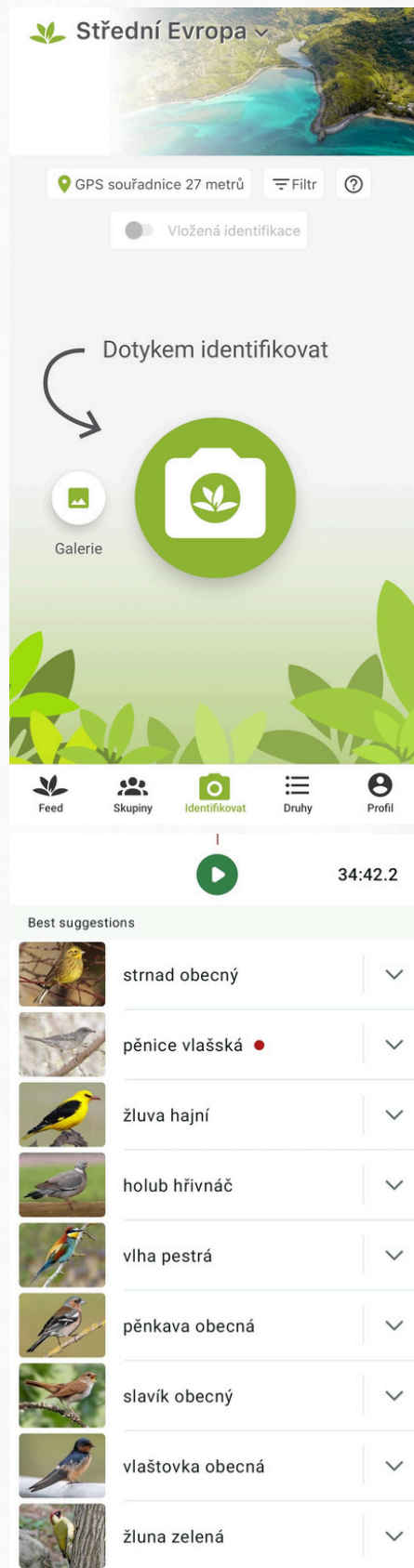
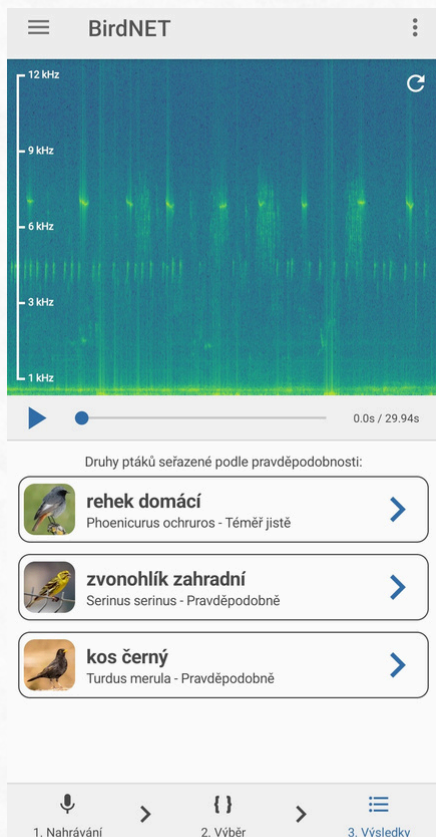
Redakční rada

Mobil místo atlasu: Objevujte přírodu novým způsobem

Pamatujete si na kapesní atlasy? Kapesní atlas hub, ptáků nebo třeba hmyzu mívá doma snad každý. Dnes však tyto praktické příručky stále častěji nahrazují chytré mobilní aplikace, které nám pomáhají objevovat přírodu kolem nás jednodušeji než kdy dříve.

Jste na procházce, na dovolené nebo jen tak na zahradě a zaujme vás neznámá rostlina? Stačí vytáhnout mobil, pořídit fotografii květu, listu nebo plodu a aplikace vám během chvilky napoví, o jakou rostlinu se jedná – včetně jejího názvu, původu a často i návodu, jak ji pěstovat. Možná tak objevíte nového favorita do vlastní zahrady. Jen z Boleradice je v databázi iNaturalist zaznamenáno už několik set pozorování rostlin i živočichů – vše se dá snadno dohledat pomocí filtrů. Z vlastních zkušeností můžeme doporučit například **PlantNet** nebo **iNaturalist**.

Stejně fascinující jsou i aplikace na rozpoznávání ptáků. Stačí se na chvíli zaposlouchat do zpěvu v okolí, nahrát krátký zvuk a aplikace vám během chvíle ukáže, kteří ptáci právě zpívají poblíž. Často se tak dozvíme, že v naší blízkosti žije mnohem víc ptačích druhů, než jsme tušili – a s novým poznáním přichází i nový zájem: hledat je, pozorovat a učit se o nich víc. Určitě doporučujeme vyzkoušet **Merlin Bird ID** nebo **BirdNet**.

Nemusíte být odborník, stačí mobil a trocha zvědavosti. Ať jste na výletě nebo jen na zahradě, s těmito aplikacemi můžete objevovat přírodu úplně nově. Zkuste to – možná vás překvapí, co všechno kolem vás žije a roste.

Redakční rada

Mateřská škola

Jaro je u nás ve školce vždy plné nových zážitků a akcí, které si děti užívají naplno. Hned na začátku dubna nás čekal zápis do první třídy, kde naši budoucí školáci ukázali, co všechno už umí a na co se do školy těší. Všichni byli velmi šikovní a nemohou se dočkat na novou etapu, která je od září čeká.

Nezapomněli jsme si také připomenout osvobození naší obce Boleradice, kdy se před školou u pomníku sešli všichni žáci z naší školy a naši předškoláci s velkou pílí a odvahou přednesli krátké básně. Společně jsme tak uctili památku těch, kteří se zasloužili o svobodu naší země.

Přidali jsme se i k akci Úklid Bolera-
dic – uklidíme Česko, při které se děti s nadšením zapojily do sbírání odpadků v okolí školky a Boleradice. Ukázaly, že jim na přírodě záleží, a že i ony mohou přispět k čistotě naší obce.

Velkým zážitkem pro všechny byl Zážitkový stan na téma Vesmír. Děti se dozvěděly spoustu zajímavostí o planetách, Slunci i Měsíci, a také o tom, jak vesmír vlastně funguje. Všichni se nadšeně zapojili a objevování nových tajemství vesmíru si moc užili.

V dubnu nás čekalo i měření očí v rámci akce Prima Vizus, kde si děti nechaly zkontrolovat zrak a dozvěděly se, jak je důležité o své oči pečovat.

Začátkem května jsme připravili besídku ke Dni matek, která byla letos na téma „Fotbalisté“. Děti si připravily krásné vystoupení, vyrobily dárečky a společně nachystaly i malé pohoštění. Maminky si vystoupení moc užily a děti byly pyšné, že mohly ukázat, co všechno dokážou.

V polovině května se naše Včeličky vydaly na dopravní hřiště do Hustopeče, kde se seznámily se základními dopravními značkami a naučily se, jak se bezpečně chovat v silničním provozu. Ve stejný den naše Berušky navštívily CVČ Pavučina Hustopeče, kde si prohlédly různá zvířátka a naučily se spoustu nového o jejich životě.

Na závěr nás potěšilo divadélko pro školy, které bylo nejen zábavné, ale také poučné. Děti se prostřednictvím příběhu o loupežnících dozvěděly o důležitosti přátelství, odvahy a pomoci druhým.

Pasování předškoláků, proběhlo 6. 6. 2025. Naši malí školáci si odnesli krásné památky na svou školkovou docházku a společně jsme oslavili vstup do školy.

Den otců se konal 17. 6. 2025 přímo u nás ve školce. Děti si pro tatínky připravily malé překvapení a společně jsme strávili příjemné chvíle plné her a zábavy.

Děkujeme všem, kteří se na akcích podíleli, a těšíme se na další společné zážitky!

Kolektiv MŠ

Základní škola

Od posledního vydání Polehradu jsme ve škole rozhodně nezaháleli. V rámci rozvoje čtenářské gramotnosti jsme zažili pohádkový večer s Andersenem v naší škole. Poslouchání pohádky za svitu svíček, plnění různých čtenářských hlavolamů, hledání pokladu a nakonec namazaný chléb s pomazánkou k večeři ve škole bylo pěkné dobrodružství. Zúčastnili jsme se také zajímavé a poutavé besedy se spisovatelkou Michaelou Fišarovou, která žákům představila svoji tvorbu knih pro děti v obecní knihovně. Děkujeme za zprostředkování paní Daně Veselé, vedoucí místní knihovny.

V rámci spolupráce mateřské a základní školy se do první třídy přišli podívat budoucí prvňáčci, a naopak současní prvňáci dětem do školky přinesli školní aktovky a předvedli jim, co všechno potřebuje školák ke studiu.

Ve spolupráci s Mgr. Pavlem Kabelou jsme si připomněli výročí osvobození Boleradic a ukončení 2. světové války. Zúčastnili jsme se pietního aktu před památníkem padlých. Čestnou stráž drželi členové Klubu vojenské historie Slovácko Hodonín a připravili pro děti branné cvičení, při kterém měli žáci možnost ověřit své pohybové schopnosti a mrštnost, zastřílet si ze vzduchovky nebo hodit granátem na cíl.

Další zajímavou akcí bylo projektové vyučování Zelený den s tématem Vlaštovko, čápe, kam letíš? Čekalo nás pět stanovišť, na kterých jsme si hráli, sportovali, tvořili a dozvídali se spoustu tajů z ptačí říše.

V rámci spolupráce s Místním akčním plánem vzdělávání Hustopečsko se žáci zúčastnili programu Prototypci, který podporuje tvořivost, kreativitu a podnikavost. Během dopoledne si vyzkoušeli základní šicí steh a později si dokázali ušít vlastní malý výrobek.

Naši školu reprezentovali 4 vybraní žáci na dopravní soutěži v Hustopečích a podařilo se jim vybojovat krásné 5. místo, což je v konkurenci ostatních velkých škol z okolí velký úspěch. Soutěž byla rozdělena do pěti disciplín – test, jízda zručnosti, poskytování první pomoci, orientace v provozu na dopravním hřišti a disciplína zvaná labyrint.

Perličkou na dortu všech našich akcí byla oblastní recitační soutěž, kterou naše škola uspořádala v našem divadle a kde poezie zněla v plné kráse. Zúčastnili se jí zástupci ze šesti základních škol z našeho okolí. Soutěžící předvedli skvělé výkony a ukázali, že recitace stále patří mezi oblíbené formy uměleckého projevu.

Děkujeme všem sponzorům za finanční i hmotnou podporu naší základní školy na recitačně-dramatické soutěži Boleradický džbáněk. Díky jejich příspěvkům jsme mohli pořídit velmi pěkné ceny, které děti potěšily a motivovaly k další účasti v příštím školním roce.

Při zápisu do první třídy jsme přijali 23 dětí. 20 dětí je z Boleradic a 3 děti z Horních Bojanovic, které se po prohlídce školy na Dnu otevřených dveří a s ohledem na dobré recenze na naši školu rozhodly, že budou do první třídy jezdit k nám.

SPONZOŘI – BOLERADICKÝ DŽBÁNEK 30. 4. 2025:

Městys Boleradice
PROGASTRO GTE s.r.o. Hustopeče
Recovera Využití zdrojů a.s. Brno
ZEČI spol. s r.o. Boleradice
Divadelní spolek bratří Mrštíků
Boleradice
Elis Textil Servis s.r.o. Velké
Pavlovice
BLANÁŘ NÁBYTEK a.s. Brumovice
Divadlo KORÁB
KLEMPÍŘSTVÍ NOVOTNÁK
Boleradice
VIAMERA CZ p. Fantová
POLYPLAST BOLERADICE
TEKOO spol. s r.o. Uherský Brod
JEDNOTA Mikulov
BIDFOOD Mikovice
Jaroslav Kostera J.K.FOOD s.r.o.

Nejhezčí a zároveň neočekávanější akcí školního roku je vždy školní výlet. Naším cílem byl tentokrát Dům přírody Pálavy v Dolních Věstonicích. Žáci si mohli prohlédnout různé přírodniny, živočichy i rostliny a čekal je edukační program; mladší žáky Dudek a jeho kamarádi a starší

s pavoukem Čendou, aneb Hmyzí mikro/makro. Součástí programu bylo také promítání krátkého naučného filmu o přírodě Pálavy, který děti velmi zaujal, a procházka k soše Věstonické Venuše.

Ke škole patří samozřejmě naše školní družina, která nabízí pro děti v mimoškolní době pestré využití. Děti zde mají velký výběr společenských her, deskových her, stavebnic, hraček. Luští kvízy, hrají didaktické hry a formou hry se připravují na vyučování. ŠD nabízí různé zájmové aktivity: kroužek Zpívánky, hru na flétnu, sportovní hry pro děvčata a v rámci doplňkové činnosti i včelařský kroužek Svazinka a keramiku pro děti.

V květnu proběhla v naší škole i hloubková kontrolní činnost ČŠI. Česká školní inspekce vyhláší kritéria kvality školy a provádí na jejich základě pravidelná šetření na školách podle aktuálních priorit vzdělávací politiky. Je velkým oceněním naší práce, že byla naše škola hodnocena velmi dobře.

Co nás ještě čeká na závěr školního roku?

Všichni se už těšíme na pátek 27. června, kdy budeme poslední den ve škole a odejdeme s vysvědčením na prázdniny.

Za dobrou spolupráci po celý rok děkuji zřizovateli, školské radě a široké veřejnosti obce Boleradice. Poděkování za trpělivost a vytrvalost patří rodičům a všem učitelům, vychovatelům, asistentům pedagoga a provozním pracovníkům za velmi dobrou práci během celého školního roku.

Hlavní prázdniny jsou vyhlášeny od 28. 6. 2025 do 31. 8. 2025.

Slavnostní zahájení nového školního roku 2025/26 proběhne jako vždy před školou v pondělí 1. 9. 2025, kdy přivítáme nové prvňáčky.

Všem žákům a rodičům přeji pěkné prázdniny a klidnou dovolenou.

Mgr. Miroslava Fišerová, MBA
ředitelka školy

Včelařský kroužek Svazenka

Na jaře a v létě jsou včeličky v pilné práci. Ale počasí bylo v předjaří a na jaře vrtkavé, střídaly se teplé a studené dny, přízemní mrazíky, přehánky – prostě výkyvy počasí, a to včelám nesvědčí. Přesto splnily svůj úkol a opylovaly co mohly.

S dětmi jsme dělali prohlídky úlů, navštívili a ošetřili náš strom oskeruši v aleji K císařské studánce, jehož je kroužek patronem i včelařský strom pod kostelem Liliovník tulipánokvětý.

Dne 20. května jsme si připomněli Světový den včel. Je to pocta pro

včely, většina lidí si to ani neuvědomuje – jejich přínos pro přírodu i nás lidi. Ale děti v kroužku ano, a to je dobře, a tak jsme včelkám poděkovali prohlídkou, kontrolou úlů a doplněním napáječek.

Letos jsme se opět zúčastnili soutěže Zlatá včela, tentokrát v Brně na ZŠ Bosonohy. Náš kroužek a školu reprezentoval Roman Třeštík a Zdeněk Hrabec, kteří jsou velmi šikovní. Soutěžilo celkem 52 včelařů. Naši nebyli sice na předních místech, ale vedli si velmi dobře. Nejlépe se jim dařilo v praxi, pomůckách a v testu, Zdeněkovi i v

mikroskopování, Romanovi zase v botanice. Soutěž je i o setkávání a kamarádství se společným zájmem o včeličky. Na závěr jsme společně navštívili brněnskou hvězdárnu, kde byl připravený poučný program. V upomínku na Zlatou včelu si každý odvezl drobné dárky a včelařské pomůcky. Děkuji jim za vzornou reprezentaci kroužku a školy.

Začalo léto a už se těšíme na medobraní.

Mgr. Pavel Kabela
vedoucí kroužku Svazenka

Tvořivé ručičky v herničce

Zaujaly Vás výkresy na nástěnce u vstupu do knihovny? Pokud ano, tak jsme moc rádi, že jste si jich všimli. Doufáme, že jste třeba poznali práci například Vašich vnoučat, neteří či synovců. Vše tvořily děti s maminkami v kroužku Občanského sdružení Nedánov Tvořivé ručičky pod vedením Moniky Třeštíkové.

Setkávali jsme se každou středu od října do května v dopoledních hodinách. Vždy bylo pro děti připraveno jednoduché tvoření, kde s dopomocí maminek vznikala tato krásná výtvarná díla. Ve volné chvíli si děti pohrály s hračkami a tvořit mohly i maminky, např. mandaly, vykreslovaly omalovánky pro dospělé, vyráběly vánoční pohlednice, které jste si mohli koupit na vánočním

jarmarku. V dubnu byla pro děti na dětském hřišti připravena jarní dílnička s velikonočním vyráběním, hrami a úkoly, kterou navštívila i třída Berušek z MŠ. Ne vždy byla nálada něco tvořit. Takže dobrá svačina, čaj a společné hraní bylo taky moc fajn. Naposledy jsme se potkali na hřišti, kde jsme si všichni udělali piknik.

Kroužek bych ráda otevřela i tento podzim, leč většina dětí nám teď nastoupí do školky. Proto kdo máte zájem se takto každou středu společně scházet, přihlaste se do konce září na emailu os.nedanov@seznam.cz. Tvoření je vhodné pro děti od cca 2 let. Budeme se těšit na setkání.

Za radu OS Nedánov
Monika Třeštíková

Jak ten čas letí nejen v divadle

Také máte pocit, že svět kolem vás zrychluje? Že Vánoce jsou častěji než jednou za rok? Že se ani nenadějete a máte zase další narozeniny? A stejně je to i s divadelními sezónami, s celým tím divadelním kolotočem, který už tolik let pomáhám roztáčet. Sezóna se každý rok řítí větší rychlostí ke svému závěru. A není tomu jinak ani letos: Už je to tady zase, další divadelní sezóna je za námi a v podstatě na plné pecky chystáme novou... Takže je čas se rychle ohlédnout a tu uplynulou zhodnotit. Jaká byla? Bohatá.

Zvládli jsme toho, myslím, dost. Budu jmenovat jen nejdůležitější aktivity. Na repertoáru jsme měli hudební pohádku **Princové jsou na draka**, operetku **Na tý louce zelený**, vánoční hru **Cesta do Betléma a Dámskou šatnu**. První tři jmenované hry měly na podzim a v zimě derniéru. Přestože má Dámská šatna za sebou 23 repríz, stále láká diváky a baví herečky, proto zůstane na repertoáru ještě minimálně do konce roku 2025.

Již tradičně jsme připravili pro divadelní fandy dvě abonentní řady: **Rodiče s dětmi do divadla a Jarní předplatné**. Zapojili jsme se také do projektů **Českého rozhlasu Vltava a Památníku bratří Mrštíků v Divákách ke stému výročí úmrtí Aloise Mrštíka**. Milovníky tance

a klasické hudby jsme v únoru pozvali na **29. divadelní bál** na orientální téma pohádek Tisíce a jedné noci. Uspořádali jsme regionální soutěžní přehlídku **Mrštíkov divadelní jaro**. A do tohoto všeho probíhaly zkoušky nové inscenace, které vyvrcholily dvěma premiérami v závěru sezóny.

Premiéra je vždy divadelním svátkem, a tak tomu bylo i v případě naší nejnovější hry. Pod režijní taktovkou Juraje Hádera vznikla ve dvou alternacích inscenace **Romeo, Julie a tma**. Zřejmě všichni ví, o čem je řeč. Novela Jana Otčenáška je už řadu let stálicí mezi maturitními otázkami. Útlá knížečka, kterou

přečteme jedním dechem. Příběh Ester a Pavla zachycuje jejich křehký vztah, plný naděje i zoufalství, v atmosféře strachu a útlaku... Pokud jste nestihli květnové premiéry a červnové reprízy, budete mít možnost opět na podzim, nejbližší hrací termín máme 20. září 2025.

Divadelní prázdniny od poloviny června do poloviny září poslouží k přípravě programu nové sezóny. Už teď máme sestaveno předplatné a ladíme podzimní program. Věřím, že bude lákavý a vás, naše diváky, potěší.

Za Divadelní spolek bratří Mrštíků
Iva Kahounová

Romeo, Julie a tma v režii Juraje Hádera

Mladistvá láska Pavla a Ester na pozadí jedné z nejtemnějších kapitol našich dějin znovu ožívá. V příběhu o silné lásce mladého maturanata a židovky na pozadí kruté doby protektorátu se představili jak stálí boleradických prken Zbyněk Háder, Jan Koráb či Štěpánka Veselá, tak také mladé tváře, jako Dominika Kňůrová, Veronika Holacká či Filip Fajt.

Nová inscenace Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice – Romeo, Julie a tma – přináší emotivní příběh, který zůstává aktuální i po více než 80 letech. Režisér Juraj Háder prozrazuje, proč si vybral právě tuto látku a jaký byl proces vzniku inscenace, která měla premiéru v sobotu 24. a v neděli 25. května.

Jurko, s jakou dramaturgií pracuješ? Dělal sis ji sám nebo?

JH: Vzal jsem si dramaturgií Otakara Blandy a tu jsem si upravil. Je dlouhá a ukecaná, takže jsem hodně škrtal. Jednak, abych vyhodil nedůležité pasáže, ale také spoustu věcí jde „zahrát“ místo toho, abychom o nich dlouze mluvili.

Přemýšlíš při výběru hry i nad tím, jak oslovit mladší diváky? Je to pro tebe důležité?

JH: Určitě ano. Poslední dobou je v hledišti mladých méně a méně. Snad je tato hra a zejména její silný příběh přitáhne. Druhá věc je, že Bolera-dické divadlo rovná se klasika. Lidi k nám chodí hlavně na klasiku. Romeo, Julie a tma by mohlo splňovat obojí. Je to česká klasika se silným a dojemným příběhem. Také doufám, že diváky přitáhne téma, které je dnes opět aktuální.

Inspirace

Veřejnost často zná hlavně filmovou verzi novely. Inspiroval ses něčím ve filmovém zpracování?

JH: Myslíš ten černobílý film z roku 1959 s Mistríkem v hlavní roli? To je nádherný film. Možná podvědomě některé věci, které jsem v něm viděl, se mi zrovna hodily a já si na ně vzpomněl. Ale vědomě, či záměrně jsem takto nepracoval. Jedna věc mě přece jen napadá, i když je více dílem náhody.

A to?

JH: Měl jsem málo chlapů a hodně holek, tak jsem řešil, jestli z některé

postavy mohu udělat ženu. A volba padla na Pavlového rodiče. V originálním textu najdeš otce – krejčího Aloise. Já mám, stejně jako film, matku. Pojmenoval jsem ji Aloisie. Perfektně to funguje a navíc se z toho stala i osobní vzpomínka na moji babičku, která byla švadlena a jmenovala se Aloisie. Úplně to sedí. A hraje ji má žena.

Pak ještě existuje film z roku 1997.

JH: Ten jsem nedávno viděl taky a tolik se mi nelíbil.

Rovina osobních vzpomínek

Máš ty osobně, nebo někdo z osob, které se na inscenaci podílí – přímou vazbu k těmto dějinám? Jak se to propsalo do tvorby inscenace?

JH: Nevím o nikom.

Kde všude jsi bral inspiraci a nápady?

JH: Určitě se do hry nepřímo promítají mé vzpomínky na návštěvu Terezína, Osvětimi, Dachau nebo památníku Jad Vašem v Izraeli. To jsou silné zážitky, na které jen tak nezapomeneš. Inspirací pro mě bylo

i vyprávění babičky mé kolegyně z práce, kterou zavřeli v lágru v Letech u Písku. Největší inspiraci jsem ale načerpal při návštěvě synagogy v Plzni. V historické expozici jsem objevil dopis, který den před transportem do Terezína napsala paní Anna Glaserová svému synovi a bratrovi v exilu. Upravenou část dopisu v inscenaci uslyšíte.

Teror a láska

Jde o silný emocionální příběh, kontrast mezi mladou láskou Pavla a Ester a teroru heydrichiády. Jak jsi přistoupil k vyvážení těchto dvou motivů a je vůbec potřeba vyvažovat? Pokud ano, jak?

JH: Oba motivy jsou dost zásadní. Ve hře se střídají a lehce prolínají. Já jsem je zkusil propojit ještě více, aby se vytvořil silnější kontrast mezi nimi. Pasáže, kdy z rozhlasu slyšíme seznamy popravených nebo zásadní historické milníky dávám často do podkresu intimních scén. Na první pohled bys řekl, že to moc nejde dohromady, ale ono to paradoxně zvýrazní i lásku i tíseň dohromady.

Děj se odehrává ve válečné době, kdy je lidskost vystavena těžkým zkouškám. Hledáš v tomhle tématu i nějaké paralely s událostmi dnešní doby, které se nás dotýkají? Chceš ony paralely divákům předložit velmi viditelně nebo spíš skrytě, aby si k nim divák došel sám?

JH: Ten text je sám o sobě dobře napsaný. Nechci to divákovi předkládat polopatě. Myslím, že, když si na to přijde sám, má to větší cenu. Tady to ani není moc těžké. Ta paralela s dneškem tam je skutečně silná. Nedělám si iluze, podobný příběh se právě teď odehrává někde na východ od nás. Bohužel. I to je jeden z důvodů, proč hrajeme právě Romea, Julii a tmu.

Filip Fajt (Pavel) a Dominika Kňúrová (Ester).

Obsazení

Jak probíhal výběr představitelů hlavních rolí Pavla a Ester?

JH: Snažím se kombinovat zkušené i méně zkušené herce, aby to posouvalo je samotné i celý soubor. Všechny postavy mám alternované. Nějakou představu jsem na začátku měl a celkem se mi ji podařilo naplnit. Oba (respektive všichni čtyři) jsou mladí, mají charisma, elán a energii. To je základ se kterým lze pracovat.

To zní jako velmi promyšlené rozhodnutí i směrem do budoucna.

JH: Ano, rozhodující pro mě není jen inscenace samotná ale i další rozvíjení souboru jako takového. Snažím se obklopit mladými, postavit to na nich a doplnit je „místními bardy“. Pro mě je důležité, aby každý herec dostal příležitost se ukázat, co v něm je. Když hraješ čurdu, příště ti zkusím najít větší roli. A naopak. Víím, že je risk, dát málo zkušenou herečku do hlavní role. Ale jak jinak může ukázat, že na to má? Navíc nechci budovat elitu, co hraje hlavní role a jejich křoví. Třeba tím dosáhnou toho, že většina mých herců v souboru zůstane a já časem budu mít výborné a zkušené herce v hlavních i vedlejších rolích. To je pro mě výzva.

Herecké výzvy

A teď k těm hereckým výzvám. Látka klade na herce nemalé nároky. Jak jste pracovali s hereckými výkony, aby nepůsobily přehnaně, ale zároveň diváky zasáhly?

JH: To je náročná práce. Zkoušíme, aranžujeme a hledáme různé varianty. Pokud herci s něčím přijdou sami, rád jim dám ten prostor. Snažím se z nich maximálně vycházet. Působí to více autenticky. Pokud něco nejde, tak naopak

hledáme, kde je problém. Snažím se nepředehrávat, ale občas stejně vylezu na jeviště a na vlastní kůži zkusím, co a proč nefunguje. Během práce se snažím budovat prostředí důvěry. Herci ví, že je v tom nenechám. V intimních scénách se snažím netlačit na pilu a dávám jim čas, aby vše vstřebali a zvykli si.

Kdo další z boleradického souboru se na jevišti objeví?

JH: Z těch známých tváří tam je Radek Omasta a Nikola Háderová. V menších rolích Gabča Kočí, Štěpánka Veselá nebo Honza Koráb v alternaci s tátou Zbyňkem Háderem.

Režisér Jurka Háder.

Nové tváře

A co nějací nováčci?

JH: V Hustopečích na Gymplu před pár lety vznikl divadelní soubor Neochotníci. Odtud k nám přišli Adam Šperka a Ondra Betáš. V Boleradicích si poprvé zahraje i Jana Lautrbachová a Zdeněk Prokeš. Oba znám z divadel Stodola nebo AMADIS, kde spolu hrajeme.

O scénografii

Kdo stojí za kostýmy a scénou?

JH: Scénu a kostýmy má na starosti Štěpánka Veselá. Je to už třetí věc, kterou spolu děláme a výborně se mi s ní spolupracuje. Víím, že se na ni vždy mohu spolehnout a práce je vždy profesionálně odvedená.

Strasti a radosti Juraje Hádera

Co je pro tebe jako režiséra z celého procesu vzniku inscenace to nejnáročnější? A co si na režii nejvíc užíváš?

JH: Nejnáročnější je asi začátek – úprava textu a dramaturgie. Já sice víím, co chci, ale nikdy nevím jak k tomu dospět. Právě proto se snažím, abych na to nebyl sám. Před první čtenou jsem vždy hodně nervózní, ale pak už si to užívám. Nejvíc mě baví, když aranžujeme a následně pilujeme jednotlivé scény. Ta tvůrčí práce na tom. A emoce! Mám rád i organizaci všeho kolem. A když pak poprvé jedeme celý průjezd v plné scéně, se světly, zvukem, v kostýmech a se vším ostatním, vidím, že jsme dali život něčemu magickému a krásnému.

Termíny, přehlídky

Premiéry máte za sebou, ale co další reprízy?

JH: V právě skončené sezóně jsme ještě zvládli reprízy začátkem června – obě v Boleradicích. Od října pak chceme dál hrát v Boleradicích i hostovat.

Máš s inscenací přehlídkové ambice? Kam v příštím roce soutěžně vyrazíte?

JH: Plánujeme se přihlásit na některou přehlídku směrem na Vysoké. Rádi bychom jeli i na nepostupové přehlídky. Záleží, kam nás pozvou nebo vyberou. Mě osobně by se líbily třeba Napajedla nebo Václavov.

Jurko, mockrát díky za rozhovor. Zlomte vaz!

Tomáš Čivrný

Zahradkáři informují

Na Státní svátek 8. května jsme uspořádali zájezd na Floriu v Kroměříži a do Antroposu v Brně. Tím jsme spojili krásu přírody a květin s nejstarší historií – vývojem lidstva a dobou lovců mamutů. Účastníci dopoledne strávili v areálu výstaviště příjemné chvíle v záplavě květin všeho druhu. Nabídka sortimentu prodejců z Česka i zahraničí byla velmi bohatá a pestrá, každý si přišel na své.

V Antroposu jsme navštívili stálou expozici pravěku O původu člověka a životě lovců mamutů, galerii Když Brnem táhli mamuti i expozici Tisíc tváří Amazonie.

Spokojenost všech dokládá plný zavazadlový prostor nakoupeného rostlinného materiálu, který nově oživil a doplnil naše zahrádky.

Od května je opět osazen most přes Harasku květinovou výzdobou prostřednictvím paní Hany Vystoupilové, za což jí děkujeme. Členky svazu se postarají o řádnou údržbu a zalévání, aby nám výzdoba okrášlila naše prostředí a dělala nám všem radost.

Letos poprvé se uskutečnil Den zahrádkářů. Termín byl ustanoven na 9. června. Připomněli jsme si tento „svátek“ setkáním u našeho Stromu zahrádkářů – jabloně Spartan na Nikitěnkově cestě, která byla vysazena v rámci akce Letorostu a jsme jeho patronem.

A ještě pozvánka na naši výstavu Ovoce, zeleniny a květin, která se uskuteční na podzim, v sobotu 20. září v sále OÚ. Přijďte se všichni podívat a prožít pěkné podzimní odpoledne. Jistě nám bude v průběhu zahrádkářské sezony přát počasí a bude pěkná úroda a tak bude co vystavovat. Budeme se těšit!

Všem přeji hodně zdraví, zahrádkářských úspěchů, radosti ze zahrádek i pěkných chvil v přírodě.

Za výbor předseda
Mgr. Pavel Kabela

Akce vinařského spolku

V neděli na letošní Boží hod velikonoční jsme pořádali již XXVI. ročník Velikonoční výstavy vín. Stejně jako v okolních vesnicích se v posledních letech snížila návštěvnost těchto tradičních koštů a obdobně jako loni se akce zúčastnilo téměř 250 platících.

Na začátku května Vinařský spolek uspořádal zájezd za vínem v našem

okolí, jehož součástí byla návštěva Salonu vín ve Valticích a degustace ve Vinařství Pavel Binder v Rakvicích. Celkem 20 účastníků si pochvalovalo zejména skvělá vína rakvického vinaře.

Poslední víkend v květnu jsme vyrazili na cyklo výlet do Strážnice a okolí. Od pátku do neděle jsme stihli degustace a prohlídky ve vinař-

stvích Víno Masaryk ve Skalici, Bzenia a.s. v Bzenci a Víno Botur ve Strážnici a přitom někteří z nás najeli na kole více jak 100 km.

Začátkem září budeme ve spolupráci s městysem Boleradice i dalším spolky pořádat tradiční „**Otevřené sklepy – Tihelňa**“.

Libor Hřib

Letorost

Šetříme na traktůrek, můžete přispět také...

Vážení přátelé Boleradic a okolní krajiny.

Díky vašim minulým příspěvkům a pomoci jsme v uplynulých čtyřech letech obnovili 5 zaoraných cest, vysadili 188 stromů, 90 keřů, oseli travou 3,5 km cest, instalovali 8 laviček, 5 informačních tabulí a 1 směrový rozcestník. Letos jsme zaměřili pozornost na ochranu a péči o tu část naší společné krajiny, na jejíž úpravě jsme se společně s vámi podíleli. Údržba cest vyžaduje především převážení vody pro závlahu mladých stromů a keřů, také dřevní štěpky pro mulčování a sekání travního porostu na cestách. Do dnešních dnů jsme rozvoz vody a materiálu realizovali vlastními automobily a sekání cest ručně křovinořezy. Při současné délce cest a složitosti terénu je tento způsob již nedostačující pro pravidelné a včasné zabezpečení všech agrotechnických zásahů. A také je nutné brát v úvahu, že příroda je živý organismus, který potřebuje péči a povinností dobrého hospodáře je ji chránit. Samozřejmě musíme chránit i investice, které jsme v rámci našich projektů realizovali. S výhledem na příští a přes příští rok, kdy plánujeme obnovu další cesty a s ní spojenou výsadbu, se stává nutností vybavit naše správce cest potřebnou technikou. Toto jsou důvody, které nás vedly k žádosti o dotace u dvou organizací a doplnění potřebných financí ze zdroje třetího, a to veřejné sbírky. Sbírkou jsme nazvali *Šetříme na traktůrek*, můžete přispět také... A je čistě pro zájemce a dobrovolníky, kteří nám důvěřují a mají zájem o rozvoj naší okolní krajiny. Jednu třetinu finančních prostředků jsme získali od městyse Boleradice, druhou od Nadace Via za podmínky společných příspěvků občanů.

Je to tak, že KE KAŽDÉ KORUNĚ, KTEROU NÁM DARUJETE, PŘIDÁ NÁŠ PARTNER, NADACE VIA, KORUNU DRUHOU. Na konci května (před uzávěrkou tohoto Polehradu) je ve sbírce necelých 80 tisíc, což je polovina toho, co potřebujeme získat. Žádáme vás proto touto formou o podporu. Každá koruna je důležitá a prospěje naší krajině. To je naše přesvědčení.

Za získané finanční prostředky pořídíme malotraktor. Mulčovač, vozík a čerpadlo již vlastníme.

S touto technikou a aktivními lidmi – správci našich cest – dokážeme naše cesty udržet průchozí, a tak zlepšovat naše životní prostředí jak pro občany, tak pro hmyz, ptáky, jiné živočichy i rostliny, a tím posilovat okolní přírodu.

Zapojte se do péče o krajinu v okolí Boleradic

Nikitěnkova cesta (2021)

Obnova zaorané cesty, výsadba 28 stromů, instalace tří laviček a tří informačních panelů, označení cesty žlutou turistickou značkou Klubu českých turistů a její napojení na turistické stezky. Projekt byl financován sbírkou na portálu [Hithit.com](https://hithit.com).

Lipová cesta (2022)

Nové vytyčení cesty, výsadba 40 stromů, instalace dvou laviček, jednoho informačního panelu a deseti berliček pro dravce. Projekt byl financován z příspěvků občanů na [transparentní účet](#) a finanční dotace od [Nadace Partnerství](#).

Cesta K Císařské studánce (2023)

Obnova zaorané cesty, výsadba 114 stromů a 66 keřů, instalace lavičky, rozcestníku se směrovými šipkami a sedmnácti berličkami pro dravce. Projekt byl financován z příspěvků občanů na [transparentní účet](#) a finanční dotace od [Nadace Partnerství](#).

Cesta bratří Mrštíků (2024)

Zprůchodnění cesty od boleradického divadla k Památníku bratří Mrštíků v Divákách. Výsadba 30 vrbových keřů, instalace místního značení stezky a instalace informační tabule. Financováno z dotace Nadace Via a vlastních prostředků z předcházejících sbírek.

Parčík Pastýřská (2025)

Parčík Pastýřská je rozšíření cesty K Císařské studánce nacházející se na východním okraji obce, kde jsme v roce 2024 vysadili pět ovocných stromů. Letos plánujeme instalaci laviček, osetí travou a výsadbu keřů. Také plánujeme parčík dovybavit naučnými panely.

PŘÍSPĚT MŮŽETE V MÍSTNÍ KNIHOVNĚ
NEBO NA PORTÁLE
www.darujme.cz/trakturek
DĚKUJEME

SDH Boleradice

Mladí hasiči z Boleradic objevovali podzemí pod kurdějovským kostelem.

Skupina mladých hasičů z Boleradic vyrazila na začátku května na výlet do nedalekého Kurdějova. Pod vedením Terezy Kabelové a Radima Korába navštívili kostel sv. Jana Křtitele a zúčastnili se poutavé exkurze do jeho podzemí. Výprava měla vše, co si mladí dobrodruzi mohou přát – krásné počasí, tajuplné prostředí a nové zážitky. Největším lákadlem byla pro děti

prohlídka historického sklepení pod kostelem. S baterkami v rukou sestupovali do starých chodeb, kde naslouchali zajímavému výkladu o historii místa a představovali si, kdo všechno se tudy mohl v minulosti pohybovat. „Bylo to jako v nějakém filmu – tmavé chodby, staré zdi a pocit, že objevujeme něco zapomenutého,“ líčil nadšeně jeden z účastníků. Výlet nebyl jen zábavným odpolednem, ale také příležitostí utužit kolektiv a rozvíjet zvědavost, odvahu a smysl pro týmovou spolupráci – tedy hodnoty, které

k dobrovolným hasičům neodmyslitelně patří už od útlého věku.

Radim Koráb

Pálení čarodějnic

Poslední dubnový podvečer bylo v Boleradicích živo! Malí i velcí, místní i přespolní, se sešli v parku před radnicí, aby si užili již tradiční Pálení čarodějnic, pořádané našimi dobrovolnými hasiči.

Odpolední program patřil především dětem. Ani tentokrát nechyběly různé hry, soutěže a opékání špekáčků. Krásně vystrojené čarodějnice a čarodějové se mohli vyřádit také na skákacím hradě. Děti si celé odpoledne náramně užily. Na tomto místě bychom chtěli poděkovat zejména aktivním rodičům, kteří se podílejí na organizaci tohoto programu.

Všem přítomným určitě udělaly radost různé dobroty z udírny. Na pití se čepovalo pivo i limo.

Po setmění se zábava naplno rozproudila díky kapele NaKlid, která hrála k poslechu a hlavně k tanci! Dobrá nálada a příjemná atmosféra se nesly celým večerem, a zábava tak pokračovala dlouho do noci. Počasí nám přálo, takže se akce krásně vydařila.

Všem děkujeme za účast a podporu, a těšíme se na konci prázdnin při příležitosti Vítání podzimu. Srdečně zveme!

Martin Stehlík,
starosta SDH Boleradice

Oslavy 90 let organizované kopané v Boleradicích

18. února to bylo již 90 let kdy se v hostinci u Štefanů sešla ustavující schůze Sportovního klubu Boleradice. Při této příležitosti zveme nejen všechny fanoušky a fankyňky našeho fotbalu, ale také všechny občany z Boleradic a okolí na oslavy tohoto významného výročí, pro náš klub a doufáme i celou obec. Akce se uskuteční **v sobotu 2. srpna 2025** na našem fotbalovém hřišti, které bylo slavnostně otevřeno v srpnu roku 1955, což je další významný milník v historii boleradického fotbalu.

Na co se můžete těšit?

Po úvodním zahájení akce odstartují

ve 13:30 naši nejmladší talenti z minipřípravky malým turnajem za účasti několika dalších týmů z širokého okolí. Od 15:00 hodin můžete fandit Staré gardě Boleradic, proti níž nastoupí hvězdný tým Petra Švancary, v němž uvidíte nejen bývalé hráče brněnské Zbrojovky, ale také mnoho známých tváří z uměleckého prostředí. Následovat bude tradiční soutěž o „Penaltového krále“. Odpolední program zakončí náš A-tým přátelským utkáním. Večer se můžete bavit při tanci i poslechem velkého množství hudebních žánrů, které vám bude pouštět skvělý DJ.

V průběhu celé akce bude možné zakoupit suvenýry a občerstvení pro děti i dospělé a také připraven bohatý doprovodný program. Těšit se můžete například na výstavu z historie kopané v naší obci, pro nejmenší bude připravený skákací hrad a malování na obličej.

Věříme, že přijmete naše pozvání a těšíme se na hojnou účast a dobrou zábavu.

SK Boleradice 1935

Tabulka – fotbal

2024 A3B – 10.liga dospělí, sk. B

Rk.	Družstvo	Zápasy	+	o	–	Skóre	Body
1.	TJ Sokol Pouzdřany	22	18	2	2	77:19	56
2.	SK Boleradice 1935	22	17	3	2	63:19	54
3.	TJ Sokol Uherčice	22	15	3	4	45:24	48
4.	TJ Přibice B	22	13	1	8	53:36	40
5.	Hustopeče B/H.Bojanovice	22	9	2	11	39:54	29
6.	TJ Sokol Velké Němčice B	22	8	4	10	47:47	28
7.	TJ Sokol Klobouky	22	8	2	12	39:41	26
8.	TJ Dynamo Velký Dvůr	22	5	8	9	46:54	23
9.	TJ Diváky	22	6	4	12	38:49	22
10.	TJ Sokol Křepice B	22	5	6	11	45:68	21
11.	TJ Sokol Velké Hostěradky	22	5	5	12	32:51	20
12.	Pasohlávky / Ivaň B	22	2	2	18	21:83	8

Minipřípravka na turnaji.

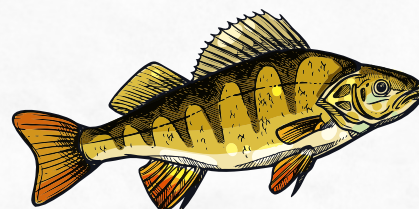

Boleradice – Přibice B, 25. 5. 2025.

Polehrátky

Znáš přírodu kolem sebe?
Zkus vylustit křížovku
a zjisti, jaký pták se
skrývá pod otazníkem.
Správné řešení si ověř na
stránce s plakáty.

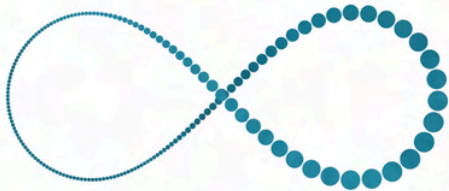

Kalendář akcí

20.–23. června od 30. června	Jánské hody Příměstský tábor	Krojovaná mládež OS Nedáňov
5. července	Metlecup	team Metlecup
2. srpna 9. srpna 30. srpna	Oslavy 90 let kopané Kósavá deka Vítání podzimu	SK Boleradice 1935 Vinařství Vystoupil Hasiči
6. září 13.–14. září	Vinobraní Memoriál Františka Vojtěcha pod rozhlednou	Vinařský spolek Kynologové a myslivci
20. září 20. září 28. září	Výstava ovoce, zeleniny a květin Romeo, Julie a tma (lyrické drama) Létání s draky	MO ČZS DS Bří Mrštíků OS Nedáňov
31. října	Lampiniáda	OS Nedáňov

Inzerce

CENTRUM OČNÍ PÉČE
Velké Pavlovice

PŘIJÍMÁME NOVÉ REGISTRACE

- standardní vyšetření zraku
- rozšířené dlouhodobé sledování
- měření dioptrií
- výroba zrakových pomůcek (brýle, lupy...)

www.centrumocnipec.cz / t: +420 721 282 065

SDH BOLERADICE POŘÁDÁ
30.8.2025
**VÍTÁNÍ
PODZIMU**
V PARKU U HASIČSKÉ ZBROJNICE
OD 16 HODIN
BUDE BOHATÉ OBČERSTVENÍ

- Udírna
- Šest druhů piva
- Hry pro děti

TĚŠÍME SE NA VÁS

**KDO TO
LETOS
URVE?**
TURNAJ V MALÉ KOPANÉ

**met|ecup
boleradice**

NADUPANÁ
AFTER
PARTY
S DJ BORIS

5.7.
2025

FOLLOWUJ NÁS NA IG
#METLECUPBOLERADICE

REGISTRACE A DALŠÍ INFO
WWW.METLE-CUP.CZ

SPONZOŘI TURNAJE

**JÁNSKÉ
HODY
BOLERADICE**

20.-22. 6. 2025

Pátek	Sobota	Neděle
18:00 stavění máje	14:30 průvod od 1. stárky	14:30 požehnání v kostele
20:00 večerní zábava (CM Primáš)	17:00 Moravská beseda a dětské sólo	průvod obcí k 1. stárkovi
	20:30 večerní hodová zábava (DH Lácaranka)	17:00 tradiční zavádka nástup přespolních
		20:30 večerní hodová zábava (DH Lácaranka)

Dětem...

Českomoravská kynologická jednota, z.s.
Českomoravská myslivecká jednota, z.s. - OMS Břeclav
Klub chovatelů německých krátkosrstých ohařů ČR, z.s. - Jihomoravská pobočka

78. ročník Memoriál FRANTIŠKA VOJTĚCHA

o titul
"VŠESTRANNÝ VÍTĚZ NKO ČR 2025"
MFV se zadáním titulu CACT, R.CACT

13. a 14.9. 2025
Velké Pavlovice

ALIGATORS
LETNÍ KEMP

NEJEN S
FOTBALEM

**28.07.
01.08.**

CENA: 3100,-

DĚTI OD 5 DO 12 LET

KLOBOUKY U BRNA

KAŽDÝ DEN 8:00 - 16:00

- ÚČASTNICKÉ TRIČKO
- VÝLET NA KOUPALIŠTĚ
- OBČERSTVENÍ PO CELÝ DEN
- NOVÉ ZÁŽITKY A NOVÍ KAMARÁDI
- ZÁBAVNÝ PROGRAM PLNÝ POHYBU

Přihlas se zde

VÍCE INFORMACÍ:
KONTAKT: JOSEF KOPEČEK, TEL.: +420 724 834 214
E-MAIL: HLAVNI-TRENER@FBC-ALIGATORS.CZ
WWW.FBC-ALIGATORS.CZ

COUNTRY – BLUEGRASS V TIHELNI
v sobotu 9.8.2025 od 17:00 hodin

AREÁL VINNÝCH SKLEPŮ TIHELNA
V BOLERADICÍCH
VSTUPNÉ 100,- Kč
VÍNO, PIVO, DOBROTY Z UDIRNY A NĚCO SLADKÉHO

Info: facebook: Petr Vystoupil
instagram: vinarstvi_vystoupil
www.vinarstvi-vystoupil.cz
tel: 739 028 403

POLEHRAD ZPRAVODAJ OBČANŮ BOLERADIC

Vydává ÚM Boleradice, 691 12 Boleradice 401. Za kvalitu odpovídá Redakční rada Polehradu (Pavla Hrabcová, Ing. Martina Novotnáková, Dana Veselá, Ing. Jiří Víteček). Zaregistrováno u MK ČR reg. č. E 11762. Články nejsou redakčně upravovány ani kráceny bez souhlasu příspěvatele. Redakce si vyhrazuje právo neuveřejnit příspěvky hrubě urážlivé, neslušné a poškozující dobré mravy. Příspěvatelé odpovídají plně za obsah příspěvků a jazykovou úpravu. Převzaté příspěvky jsou publikovány se souhlasem vydavatele. Příspěvky do Polehradu můžete zaslat na adresu Úřadu městyse Boleradice nebo polehrad@boleradice.cz. Toto číslo vyšlo 17. června 2025. Uzávěrka příštího čísla je 15. září 2025.

Foto na obálce: Jaromír Šauer, Jiří Víteček